

Barbarlığa karşı, emperyalizme yaslanmadan

Gerçek

Ağustos 2014 / Sayı: 58

www.gercekgazetesi.net

Devrimci İşçi Partisi'nin merkezi yayın organıdır.

iletisim@gercekgazetesi.net

Fiyatı: 1 TL

İşçisi, Kürdü, Alevisi, halkı, Erdoğan'ı kısıvrak bağlayalım!

Erdoğan'ın büyük hayali gerçekleşiyor, Çankaya'ya çıkıyor. Türkiye'nin bütün iplerini eline almaya çalışacak, buna kuşku yok. Ama hâkim sınıflar içinde bugüne kadar ortak çıkarlar zedelenmesin diye susan bütün güçler, ABD ve AB'den Koç'lara, Ergenekonculardan Fetullahçılara, AKP'nin memnuniyetsizlerinden liberallere, artık kazanları kaynatmaya başlayacak. Yönetenler içindeki çelişkiler iç sayfalarımızda ayrıntılı olarak ele alınıyor.

Ama çok daha önemlisi, biz yönetilenlerin saflarındaki kaynaşma. Gezi ile başlayan halk isyanı Alevilerin, kadınların, 1990'luların, kamu emekçilerinin, bütün bir genç kuşak emekçinin düşlerini ateşledi. Bu halk son bir yıl içerisinde uzun yıllar boyu göremeyeceği bir siyasi eğitimden geçti. Basının nasıl düzenin emrinde bir yalancılar ordusu olduğu, yargı sisteminin nasıl adaleti çiğneyen bir makine olduğu, siyaset ile yolsuzluğun nasıl iç içe geçtiği, kısacası kapitalist düzenin ikiye bölünmüşlüğü, en masum işçinin emekçinin bile kolayca görebileceği örneklerle bir bir ortaya döküldü.

Sonra Soma geldi. Ürkütücü boyutlar alan bu katliam, kapitalist düzenin nasıl sadece emeği değil, aynı zamanda işçi kanını ve hayatını emerek ayakta kaldığını Türkiye'nin yüzüne haykırdı. Gezi ile başlayan isyanı başarıya ulaştıramadıysa, bunun nedeni işçi sınıfının merkezinde yer alan kol işçilerinin durgun olması idi. Soma işçisinin içten içe korları yanan mücadelesi bunu değiştirme potansiyelini taşıyor.

Erdoğan'ın Gezi fırtınasını atlattırmasının bir başka nedeni, son derecede mücadeleci olan Kürt halkının güvendiği siyasi hareketinin yanlış politikalarıydı. Ama Kürt sorunu artık kimsenin kontrol edemeyeceği kadar statükoyla çatışan bir nitelik taşıyor. Rojava, her türlü uzlaşma planını tehdit ediyor. Tayyip Erdoğan'ın cumhurbaşkanı seçilmesinden birkaç gün önce, şimdi başbakanlığı bir ihtimal olarak konuşulan Ahmet Davutoğlu IŞİD'i savundu! Tayyip Erdoğan'ın seçildiği gün KCK bütün Kürt halkını ve gençliğini IŞİD'e karşı elde silah savaşa davet eden bir çağrı yayınladı. Kürt sorunu Erdoğan'ın elinde her an patlamaya hazır bir bombadır.

O zaman gelin işçiler ve emekçiler, Aleviler ve kadınlar, 1990'lular ve Kürt gençleri, Erdoğan'ın, AKP'nin ve kapitalist düzenin ezdiği büyük kitleler, Erdoğan'ı çıkarttı o Çankaya köşküne hapsedelim. Türkiye politikasının p'sine karışmasın. Türkiye işçi sınıfının yeni Soma'lar yaşamasını biz engelleyelim! Kadınların ve gençlerin özgürce yaşamasının önünü biz açalım! AKP'nin IŞİD'le el ele mezhep fitneciliğini biz durduralım! Kürt halkının bu topraklarda ve Ortadoğu'da özgürce yaşamasını hep birlikte biz sağlayalım! Biriken gücümüzle Erdoğan'ı önce tutsak edelim, sonra Gezi şehitlerinin, Roboski'nin ve sıfırlanamayan avroların ve dolarların hesabını soralım!

Gerçek

ERDOĞAN'I ÇANKAYA'YA TUTSAK EDELİM!

1984-2014:
Kürt savaşının
30 yılı

6-7

Türkiye
solunun
Kıbrıs sınavı

8

Filistin
halkı
direniyor!

9

KESK
kongresinin
ardından

11

Kırılğan zafer

Tayyip Erdoğan çok arzuladığı cumhurbaşkanı koltuğuna kavuştu. Üstelik daha ilk turda. Ama bu onun başarısından ziyade rakiplerinin hatalarının ürünü olan bir zafer. Seçim sonuçlarına yandaş basın kaba yaklaşımı ile değil dikkatli biçimde bakıldığında Erdoğan'ın düşüşünün devam etmekte olduğunu görmek mümkün.

Bu seçimde **kilit rakam** katılım oranıdır. Çünkü bu oran, geçmişte Erdoğan'ın karşısında olan büyük partilere oy veren seçmenin ne ölçüde sandıktan uzak durduğunu göstermektedir. Başka biçimde söylendiğinde, Erdoğan'a muhalif seçmenin "çatı" denen stratejiyle kendisine uygun olmayan bir adayın, Ekmeleddin İhsanoğlu'nun dayatılmasına cevaben kendiliğinden bir boykot eğilimine girdiğini göstermektedir. **Katılım oranı, 12 Eylül'den bu yana, yani 30 yıldır en düşük düzeyindedir.** Erdoğan'ın yüzde 51,8 oy oranı sadece bunun bir ürünüdür. Mutlak rakam olarak Erdoğan'ın aldığı oy ciddi bir zafer kazandı 2011'e göre **düşmüştür.**

Rakamlar ortada. 2011'de 52,8 milyon toplam seçmen varken AKP'nin aldığı oy miktarı 21,4 milyon. Bugün 55,8 milyon toplam seçmenden ise sadece 20,8 milyonu Tayyip Erdoğan'a oy kullanmış. Seçmen sayısı ciddi artış göstermiş (yüzde 5,6), ama Tayyip Erdoğan'ın oyu buna rağmen 600 bin dolayında bir düşüş göstermiş. Demek ki, katılım oranının yarattığı yanlış izlenimden arındırıldığında **sonuçlar Tayyip Erdoğan'ın Gezi, 17 Aralık ve Soma olaylarından sonra başlayan gerileme sürecinin sandık düzeyinde dahi devam ettiğini gösteriyor.** Başka

biçimde de anlatabiliriz: 2011 seçimlerinde AKP'nin aldığı oyların toplam seçmen sayısına oranı yüzde 40,5'ti. Bugün bu oran yüzde 37'ye düşmüş durumda. Yani Erdoğan'ın oylarında bir ilerleme olmak bir yana bir gerileme var.

Tıpiş tıpiş!

CHP'nin kendi seçmenini yumuşak bir İslamcı'ya oy kullanmaya zorlaması ters tepti. Aynı şey seçmenin bir bölümünü elbette başka nedenlerle AKP'ye kapıran MHP için de geçerli. Katılım oranının düşüklük bakımından 30 yıllık bir rekor kırması, doğrudan doğruya bunun bir sonucu. Kılıçdaroğlu, seçimi Erdoğan'a kazandırmanın "tatilciler ve boykotçular" olduğunu söyledi seçimden hemen sonra. "Tatilciler" diye bir parti yok! Onlar CHP'nin belirli bir davranışı dolayısıyla öyle yanıt verdiler. Adaylardan bağımsız olarak tatilin çekiciliğine kapıldılar. Seçmeni harekete geçirmek siyasi partilerin işidir. Geçiremediniz, şimdi "yerim dar" diyorsunuz!

Şayet 2014 yerel seçimlerinin katılım oranı tutturulabilmiş olsaydı, 50 milyon seçmen oy kullanmış olacaktı. Eğer 2011 genel seçimlerinin katılım oranı düzeyine ulaşılsaydı, 46 milyon seçmen oy kullanacaktı. Bugün ise sadece 40 milyon seçmen oy kullandı! Kılıçdaroğlu tatilci diyor. 2011 seçimleri de yazın olmuştu (12 Haziran). O zaman seçmenin yüzde 83'ü sandığa gitmiş de bugün neden gitmiyor? Haydi diyelim Haziran yazın daha başı. Ya 2007 seçimleri? Bu

seçimler yazın ortasında 22 Temmuz'da düzenlenmişti. Katılım oranı yüzde 84, 2. Yani "tatilci" iddiası çürük. Boykotçu demek ise ben adayımı beğendiremedim demektir. Siz bir hesaba göre 6, bir hesaba göre 10 milyon seçmeni sandıktan uzak tutacak bir aday göstermişsiniz! Sonuç hep aynı kapıya çıkıyor: Ekmeleddin İhsanoğlu'nun aday gösterilmesi bir felâket olmuştur!

Şimdi kim "tıpiş tıpiş" nereye gider, göreceğiz!

Demirtaş'ın başarısı kaçan fırsatın işaretli

Halkların Demokratik Partisi'nin (HDP) adayı Selahattin Demirtaş, teknik anlamda başarılı bir seçim kampanyası sonucunda oylarını 4 milyona ya da oransal olarak yüzde 10'a yaklaştırdı. Bu, ilk bakışta, Kürt hareketi ve şimdi onun "Türkiyelileşmesi"nin kanalı olarak işlev görmesi beklenen genç parti HDP için hatırı sayılır bir başarı. Öyle anlaşılıyor ki, partinin hedefleri arasında Demirtaş'ın bir lider olarak bütün Türkiye'ye tanıtılması ve genel seçimlere yönelik olarak yüzde 10 barajının psikolojik etkisinin ortadan kaldırılması ön planda geliyordu. Bunlardan ilk hedefe erişildiği ortada. Ama ikincisi konusunda çok emin olmamak gerekir. Nesnel olarak bakıldığında, Demirtaş'ın oy oranının bu kadar yüksek olmasının ardında da (aynen Erdoğan'ın gibi) katılım oranının düşüklüğü, yani CHP'nin (ve belki de MHP'nin) seçmenin bir bölümünün sandığa gitmemesi yatıyor. Katılım arttığında, başka şeyler sabit kalırsa, bu oran düşecektir. Bu yüzden genel seçimlere hazırlık hedefinin de olumlu sonuçlandığını söylemek aceleci-lik olur.

Ama esas önemli nokta başkadır: Demirtaş'ın başarısı, ironik şekilde,

HDP'nin bu seçimdeki taktik tercihinin yanlışlığının bir kanıtı olmuştur! HDP, Devrimci İşçi Partisi'nin önerdiği gibi, işçi sınıfının mücadelecisi katmanlarına ve Ekmeleddin İhsanoğlu'na sırtını dönen milyonlarca Alevi'ye, kadına, gence ve başkalarına hitap edebilecek, solda ve sendikal harekette de kabul görececek daha kavrayıcı bir aday göstermiş olsaydı, bugün Demirtaş'ın elde ettiği başarı misliyle büyürdü. HDP'liler Demirtaş'ın sol eğilimli seçmenden ya da Alevilerden ya da kadınlardan aldıkları oyu arttırdığını söylüyorlar. Ya sandığa gelmeyen 6 ila 10 milyon insan? HDP kapsayıcı bir aday gösterseydi, o adayın Kürtlerden alacağı oy Demirtaş'ın aldığından bir miktar daha düşük olurdu. Ama geri kalan 6 ila 10 milyona doğru seslenilebilseydi, bu kat kat telafi edilirdi. En önemlisi, böyle bir birleştirici kampanya solda ve Kürt hareketinin çevresinde büyük bir seferberlik yarattı. Bütün sol fabrika fabrika, mahalle mahalle, ev ev çalıştırdı. Bunun sonucunda HDP'nin gösterdiği bir adayın mesela 8 milyon oy, yani yaklaşık yüzde 20 oy aldığı bir Türkiye'yi hayal edebiliyor musunuz? Burada eklemek gerekiyor: Bu strateji sadece Erdoğan'a karşı hepimizin elini güçlendirmekle kalmazdı, Kürt hareketinin çıkarlarına da daha çok hizmet ederdi.

Seçim sonucu şöyle özetlenebilir: Kılıçdaroğlu ve Bahçeli 10 milyon seçmeni sandıktan soğuttu. HDP o seçmenlerin pek azını geri kazanabildi. Bunun sonucunda Tayyip Erdoğan kendi geçmişiyile karşılaştırdığında yüksek oy almadığı halde seçimi daha birinci turdan kazandı. **Çatı adayı stratejisi, Erdoğan karşıtı seçmeni sandıktan uzaklaştırarak Erdoğan'ın oylarını yükseltmemesine rağmen daha birinci turdan seçilmesini sağlamıştır!**

Barbarlığa karşı, emperyalizme yaslanmadan

Ortadoğu'da emperyalistlerin çizdiği sınırlar yerle bir oluyor. Kafkaslardan Basra'ya kadar savaşın ve çatışmaların gölgesinde, halklar ve mezhepler arasında kıyım yaşanıyor. Gazze ateş altında, Şengal'de Ortadoğu'nun kadim halkı Ezidiler kırımla terbiye ediliyor. Suriye ve Irak gibi iki devletin varlığından söz etmek mümkün değil. Ortadoğu'daki tüm bu gelişmeler, Türkiye emekçilerini yakından ilgilendiriyor. Neden mi? Bu memleketin Dışişleri bakanı, barbar sürülerini dışlanmış Sünni Arapların bir tepkisi olarak ifade etme cüretini gösteriyorsa, AKP ile IBSİD arasındaki niyet bağı bizleri çok yakından ilgilendirir.

Emperyalizm Ortadoğu'da zayıflıyor

2003'te ABD eski Dışişleri Bakanı Powell'in Birleşmiş Milletler'de yaptığı ünlü konuşmanın ardından çok vakit geçti. ABD'nin eski başkanı Bush'un Ortadoğu'ya ilan ettiği haçlı seferlerinin izi kalmadı. Şimdi, Obama'nın, Pentagon'dan Amerikan çıkarları adına ifade ettiği "neymiş öyle halifeliğe falan izin vermeyeceğiz" sözleri sadece eski bir döneme duyulan özlemdir. ABD,

daha düne kadar özgürce katliam yapabildiği coğrafyada, kara hareketinin ne kadar da güç olduğunu dile getiriyorlar. Her zaman söylüyoruz, emperyalizmin ve Siyonizmin Ortadoğu'da hâkimiyet alanı zayıflamıştır. Elbette bu tamamen yok olduğu anlamına gelmez. Malatya'daki radar, İncirlik'teki üs, İran Körfezindeki filolar emperyalizmin bu topraklardaki varlığının açık ispatıdır.

IBSİD'i büyütenlere karşı

Daha önce Gerçek gazetesi'nde defalarca dile getirildiği gibi AKP hükümeti, El Nusra ve IBSİD gibi örgütleri el altından destekledi. IBSİD, Suriye'deki iç savaşta kayda değmeyen bir piyon iken şimdi İslam halifeliğini ilan ediyor. Onlarca kez ispatlanan gerçekleri, Davutoğlu gibi "vatan hainliği" olarak damgalayanlar, riyakârlıklarını gösterirler sadece. Riyakârlıklarında utanç aramayın, bu onların fitnatında vardır.

İkna olmakta direnenler için biraz hafızları tazelemekte yarar var: AKP'nin ilk önce Esad ve Şii bloğunu zayıflatma, ardından da Ortadoğu'nun dirençli halkı Kürtleri ezme politikası, IBSİD'e güç verdi, veriyor. Mezhepçi-

lik, AKP ile IBSİD arasında yazılı olmayan bir prokotal, anlaşma gibi önümüzde duruyor. Şimdi, AKP, yarattığı canavarla karşı karşıya. AKP, ABD'nin sıkıştırılmalarına ve Kürt hareketini çözmekte en büyük rol arkadaşı Barzani'nin sitemlerine ne kadar dayanabilir? Bilemeyiz, ama mih gibi bildiğimiz şudur: AKP'nin mezhep fitneciliği, Ortadoğu'nun mezhep temelinde ortadan iki ayrılmasına, IBSİD'in güçlenmesine sebep olmuştur. İflas eden Türk dış politikası, geriye kafa kesme ritüelleriyle kendini tarif eden bir güç hediye ediyor dünyaya. Rojava'da, Şengal'de katledilen her Kürt, Ezidi, Türkmen ve Arap'ın vebali AKP'nin, onun "milli şefi" Erdoğan'ın ve onun paşası Davutoğlu'nun omuzlarındadır. Şimdi hafızalar yeteri kadar, temizlendiyse, Davutoğlu gibilerinin IBSİD'e neden hayırlı gözlerle baktığı anlaşılabilir demektir.

Ortadoğu'da siyasal İslam ile hesaplaşmayan hiç bir güç zafer kazanamaz

Sadece uluslararası işçi sınıfı, IBSİD belasını, Ortadoğu'dan Balkanlar'a Kafkaslar'a dek halifelik hülyasıyla debelenen bir imparatorluk düşüncesini engelleyebilir. Ne abartalım ne de küçütelim! Emperyalizmin zayıflığından alan bulan bu hareketin muhtevası, Şii için (onlara göre Rafizi ya da tekfirci, yani küfür) ezilmesine dayanıyor. Ama, hiç kimse uluslararası şeriat tugaylarına, başka bir mezheple cevap verilmesi gerektiğini düşünmesin. Bu sadece eski bir mektubu yeni bir zarfa koymaktır. Bunu baştan eyleyelim.

Oysa panzehir, Ortadoğu halklarının ortak düşmana karşı mücadelesinden geçiyor. Edilmezse ne oluyor? Şii camilerinin yakılmasını fetva eden mollalar, Ortadoğu'da kurtuluşun temsilcisi oluyorlar. Ortadoğu'nun en kadim Ezidi halkını ve dinini yok eden canilerden kahramanlar, Erdoğan'ın deyimiyle "has evlatlar" oluyorlar. Cariye pazarları kurup, kadınları esir alan, köle eden zihinler,

Ortadoğu'nun yaşam pınarlarını kurutuyorlar.

Ortadoğu'ya halkların ve mezheplerin arasındaki düşmanlığı yok edecek bir mücadele gerek. Ortadoğu'ya sosyalizm gerek. 21. yüzyılda, sosyalizm, sosyalist Ortadoğu programı, Vahhabilikle ve Selefilikle hesaplaşmadan, siyasal İslam'ı alt etmeden kazanamaz. Her kim, Ortadoğu'da camilerin yıkılmasından, halkların boğazlanmasından, kadınların köle pazarlarında açık arttırmaya çıkarılmasından yakınıyorsa, yüzünü sosyalizme dönmek zorundadır.

Aman dikkat: Emperyalizm çağırıcılar görev başında

Ne zaman İslam referanslı bir şiddet olayı yaşansa Ortadoğu'da, Siyonizmin ve emperyalizmin maaşlı korusu, medeni dünyadan bahseder. IBSİD'e karşı medeni dünyanın taraftarları, medeniyetin suçlarını izah edemezler. Onlar için küresel dünyayla bütünleşmek gereklidir. Küresel dünya ile bütünleşen Ortadoğu halklarının tepelerine inen roketler, sırf zevk olsun diye bombalanan düğünler... Hepsı dikenidir bu gülün onlara göre.

Şimdiden uyarıyoruz: Solun bir bölümünün, Kemalizmin ya da onun yaslandığı Batı-cı-laik burjuvazinin ve nihayetinde liberallerin insanlık dersini yemiyor bu halk. Medeniyet diye ehven-i şer olarak baktığınız emperyalist müdahaleler, her zaman daha köktenci akımları diriltmiştir. Libya'da emperyalist müdahaleden hemen 18 ay sonra, Amerikan büyükelçisi öldürüldü, hatırlatırız. Emperyalizm, medet değildir. Tersine barut dolu bir fıçya, çakmakla yaklaşıktır.

Ortadoğu'ya sosyalizmin programıyla, mezhep savaşına karşı sınıf savaşı şiarıyla bakmak gerek. IBSİD'e karşı tutarlı mücadele vermek için AKP'nin suçlarını bir bir sabırla izah etmek, emperyalist çağırıcılara karşı anladıkları dilden cevap vermek gerek. Yoksa barbarlık devam edecek.

Erdoğan'ı Çankaya'da tutsak edelim!

Tayyip Erdoğan seçimi kazanır kazanmaz yandaş medya azgınlık emareleri göstermeye başladı. Akşam gazetesinin yaptığı gibi "Halk İhtilali" manşeti atmak daha ziyade pastadan pay almak için yağcılığa benziyor. Yeni Akit'in "Ya Allah Bismillah"ı ise bir program tanımlıyor. AKP'nin sağ ucunda duran bu provokatör yayın, anlaşılın Türkiye'de Sünni bir diktatörlük kurmak için belirleyici eşiğin aşılığına inanıyor. Ama geri kalan gazetelerin manşetleri belli ki tek bir merkezden yazdırılmış: "Başkanımız'ı Seçtik" (Sabah), "O Şimdi Başkan" (Posta), "Milletin Başkanı" (Star, Türkiye ve Güneş "pişti olmuş")!

Cumhurbaşkanı değil "Başkan"! Çeşitlemelerin ötesinde söylenen bu! Bütün amaç, halkı daha ilk günden hazırlamak. Erdoğan memleketin sırtına tünedi, her gücü kendi ellerine toplamak istiyor. Anayasa'yı meclisten değiştiremedi, şimdi Çankaya'dan değiştirecek!

Gerçek gazetesi, "başkanlık sistemi mi daha cicidir, parlamenter sistem mi?" tartışmasının soyutluğunu başından beri reddetti. Aynen cumhurbaşkanının halk tarafından seçilmesi, ama sadece parlamentoda grubu olan partilerin aday gösterebilmesi gibi, başkanlık sisteminin Türkiye'ye getirilmesi çabası da Tayyip Erdoğan'ın ülkeyi engelsiz yönetmesi için öngörülmuş bir düzenlemedir. Tayyip Erdoğan ise işçi sınıfının düşmanıdır. Dolayısıyla, biz başkanlık sistemine cepheden karşıyız. Parlamenter sistem işçi sınıfı için iyi bir sistem olduğu için değil. Başkanlık sistemi işçi sınıfına saldırının bugün somut biçimi olduğu için. Bu bakımdan o mevziyi Tayyip Erdoğan'a teslim etmeyiz. Bu konuda kayıtsız kalanların da sınıf mücadelesine kayıtsız kalmış olduğunu biliriz.

Yara bere içinde köşk

Yandaşlar demokratik merkezietçi (!) bir tavırla halka böyle bir ideolojik pompalama yapadursunlar, güç dengeleri hiç de Erdoğan'ın böyle şeyleri gerçekleştirebileceği bir nitelik taşıyor. Erdoğan köşke çıkmıştır ama yara bere içinde! Erdoğan bugün 2010'da anayasa değişikliği için yapılan referandumdaki yüzde 58 evet oyunu arkasına alıp 2011'de yüzde 49 oyla meclise girdiği dönemde sahip olduğu desteğin çok önemli unsurlarını yitirmiş bir politikacıdır.

Bunun sandığa yansıyan kısmı yan sütunlarımızda izah ediliyor. Ama sandıktaki durumu yine en güçlü yanındır Erdoğan'ın. Politik güç dengelerinin bir de sandık dışında kalan daha nitel karakterde unsurları da vardır. Asıl o alanda yara üstüne yara almıştır Erdoğan.

Bir kere, Gezi ile başlayan halk isyanında toplumun küçümsenemeyecek bir bölümünün polis gaddarlığına rağmen Erdoğan'a kafa tutmuş olması Erdoğan'ın her şeye kadir devlet adamı imgesini yerle bir etmiştir. Halk isyanı, aynı zamanda birçok müttefikinin,

yani uluslararası düzeyde ve ülke içinde hâkim sınıflar arasında onunla iş yapmakta olan birçok gücün, Erdoğan'ın Türkiye'yi istikrara kavuşturmak bakımından bulunmaz bir nimet olduğu düşüncesini yerle bir etmekle kalmamış, onu düpedüz bir istikrarsızlık nedeni olarak görmelerine yol açmıştır. ABD ve Avrupa Birliği, cemaat ve liberaller, hatta kendi partisi içinden önemli unsurlar

Erdoğan'a adım adım sırt çevirmeye başlamışlardır.

17 ve 25 Aralık, yani Erdoğan-Gülen gayri resmi koalisyonunun yıkılması ve Erdoğan ile hükümetinin yolsuzluklarının halkın gözü önünde çırılçıplak ortaya çıkması doğrudan doğruya Gezi ile başlayan halk isyanının tetiklediği bir şeydir. Erdoğan burada hem poliste, yargıda, medyada ve uluslararası ilişkiler alanında çok güçlü müttefikini yitirmiştir, hem de halkın bir bölümünün gözünde büyük itibar kaybına uğramıştır. Bunun sandığa yansıyan sonucu bile olmuştur. 2011 seçiminde yüzde 49 alan Erdoğan'ın oyları, 2012'de kamuoyu yoklamalarında yüzde 54 görünüyordu. 30 Mart yerel seçimlerinde ise trafo-kedi işleri bir yana bırakılsa bile oy oranı yüzde 43'e düşmüştü. Yine de Erdoğan'ın kitle desteği büyük miktarda devam etmiştir. Asıl sorun yolsuzluk delillerinin hükümeti düşmenin eşiğine getirmesi olmuştur.

Erdoğan bunu aslında düşmanı olan iki gücün desteği ile atlattır. Birincisi, kendisine destek vererek "derin devlet"i, yani kontrgerilla güçlerini yeniden ellerine geçirmek isteyen Ergenekoncu cephe. İkincisi, Erdoğan'ın ani düşüşünün ekonomiyi de yerle bir edebileceğini hesaplayan, daha da ötede yeni ve çok daha güçlü bir halk isyanına yol açabileceğinden korkan Mustafa Koç'lar, Mehmet Ali Yalçındağ'lar. Erdoğan, Çankaya'ya çıktıysa biraz da "düzenli geçiş" isteyen bu güçlerin sayesinde.

Şimdi geçiş düzenli olmuştur. Ama geçiş artık tamamlanmıştır. Bu güçler kendilerine yeni çözümler arayacaklardır. Demek ki, önümüzdeki dönemde hâkim sınıflar içinde çok kazanlar kaynayacaktır. Sabah, Yeni Şafak veya Posta gazeteleri "usta"larını "cumhurbaşkanı" değil "başkan", "reisicumhur" değil "reis" yapmak için emirlerini yerine getiriyor olabilirler. Ama şimdi şirket yönetim kurulu salonları kaynamaya başlayacaktır. AKP'nin içi kaynamaya başlayacaktır. Abdullah Gül'den üç dönemini doldurmuş bakanlarına kadar birçok politikacı hesaplarını yapmaya başlıyor. Ergenekoncular çizmelerini parlatıyor. Fethullahçılar beddualarını okuyor. Washington beyzbol sopasını sallıyor. Dokuz yandan gelen dış gıcirtılarını duymak mümkün mü?

Halkın ayağa kalkması her şeyi değiştirecek!

Bütün bunlar koşulları hazırlıyor. Politikada sandık her şey değildir. Eğer sömürülen ve ezilen halk çoğunluğu harekete geçerse, her denge temelden değişebilir. Karşımızda yara bere içinde, eski gücünden çok şey yitirmiş, köşke zor bela çıkabilmiş bir politikacı var. Yüklenelim, Çankaya'dan burnunu bile çıkaramasın. Orada çürüsün ve bir gün bütün suçları için yargılanmaya hazır olunca onu cezalandıralım!

Sungur Savran

Tayyip Erdoğan nasıl yenilir?

Devrimci İşçi Partisi'nin cumhurbaşkanı seçiminde yürüttüğü politikayı partiyi izleyen birçok solcu ve demokrat anlamadı. Partimiz 30 Mart yerel seçimlerinde neden "kırmızı oy" kullanmıştı? Daha güncel olarak bakıldığında cumhurbaşkanı seçiminde Tayyip Erdoğan'a karşı nasıl olup da Selahattin Demirtaş'a oy çağrısı yapmamıştı?

Mesele aslında çok basit. Sorulacak güncel soru, "Tayyip Erdoğan nasıl yenilir?" sorusudur. Bu soruya bugüne kadar birkaç cevap verildi. Nice turfa müneccim, Tayyip Erdoğan'ı orduyu harekete geçirerek yenilgiye uğratabileceklerini ileri sürdüler. Ne kadar yanlış oldukları ortada. Nice parlamenter yol tutkunu da seçimle yenebileceklerini. Onların ne kadar yanlış oldukları da ortada. Yaşadığımız on iki yıllık tarih ortada: Tayyip Erdoğan'ı ne topu tüfeği disiplini ile ordu sarsabilirdi, ne oyu geleneği örgütüyle CHP seçim politikası. Ama bir defa sarsıldı Erdoğan. Herkes biliyor nerede: Gezi ile başlayan halk isyanıyla.

Bunun derslerini çıkarmak gerektiği politikanın abc'si. Nitekim o büyüklü isyan sırasında herkes "Gezi'den sonra hiçbir şey aynı olmayacak" dedi. Ama daha isyan defterini kapatmadan, Eylül başında Karaburun'da 7-8 sol partinin ve Kürt hareketinin temsilcilerinin katıldığı bir panelde bile herkes eskiye dönmüştü! Altı ay sonra yapılacak seçim konuşuluyordu, başka da hiçbir şey! Oysa Tuzluca'yı, ODTÜ ve Ahmet Atakan bu tartışmadan sonra gelecekti!

Yine de denebilir ki, o olaylar isyanın kuğu şartı idi, aslında herkes biliyordu isyanın bittiğini, onun için eski rutin tartışmaya dönmüştü sol partiler. Peki ya 17 Aralık-25 Aralık sarsıntısı. Gezi'nin dolaysız etkisinde gelişen bu sarsıntı Erdoğan'ı düşmenin eşiğine getirdi. Hayır, getirmedi diyenler TKP, ÖDP, EMEP gibi seçim sandığıyla haşır neşir partilerin bile Tayyip Erdoğan'ın "sıfırlama" tapesi çıkınca hükümeti istifaya çağırdığını hatırlasınlar ve zahmet edip o partileri eleştirsinler, öyle zırt pırt hükümeti istifaya çağırmanın, çağırmanın ciddiyetini bozar, desinler! Hayır, o istifa çağrılarını yanlış değildi! Yalnızca o partiler ve diğerleri bunun gereğini yapmak yerine üç buçuk ay sonraki seçimlere yatırım yapmayı yeğlediler. Hem de kime? Mustafa Sarıgül'e, Mansur Yavaş'a, daha kimlere! Sonra ne oldu? Seçime umut bağlayan herkes 31 Mart'ta dövündü!

Bir şey açıkça ortaya çıkıyor. Rastgele seçim politikalarıyla Erdoğan'ı devirmek mümkün değildir. Erdoğan'ı ancak onun tabanının önemli bir bölümünü seçimde ya da sokakta kendi yanımıza çekersek yenebiliriz. Bu bölüm elbette işçi sınıfı ve yoksullardır. Ama bunu başarabilmek için Erdoğan'ın işçi sınıfının düşmanı olduğunu ortaya koyabilecek bir politikaya ihtiyaç var. Bunu CHP ve MHP yapamaz. Çünkü onlar da sermayeye gebe. İktidara gelirlere aynı işçi sınıfı düşmanı politikaları onlar da uygulayacak. Nasıl şimdiden yarın kendi uygulayacakları politikaya saldırınsınlar?

"Ekmeğin için Ekmeleddin" karikatürü ile birlikte bunu HDP ile solun birlikte yapabilmeye için muazzam bir fırsat doğdu. DİP olarak bir bildiri yayınladık. Korkut Boratav ve Fikret Başkaya'dan Arzu Çerkezoğlu'na bunun taşıyıcısı olabilecek isimler önerdik aday olarak. HDP kendi liderini seçti. Bildiri yayınladık, ona dedik ki Kürt hareketinin Erdoğan'la ilgili politikası yıllardır ikircikli, Erdoğan karşıtlığını açık koyarsanız ve işçi sınıfı yanlısı tavrınızı inandırıcı biçimde ilan ederse, size oy çağrısı yapmak isteriz. Demirtaş Erdoğan ile uğraşmama yolunu seçti. İşçi sınıfını ise başka ezilen kesimlerin aksesuarı yaptı. Onun üzerine ona oy çağrısı yapmadık, öncü işçileri sandıktan uzak durmaya, Erdoğan'ı Çankaya'da tutsak etme hazırlığını yapmaya çağırdık.

Başta soruya geri dönelim: Tayyip Erdoğan nasıl yenilir? Bir, önce cepheden karşı olacaksınız. "Güvenoyu verebiliriz" ya da "koalisyon kurabiliriz" demeyeceksiniz. HDP bu konuda berrak değildir. İki, tabanını oyacaksınız, onlara işçi olarak hitap edeceksiniz. Kimse yapmadı, dolayısıyla kimse Erdoğan'ı geriletemedi.

DİP ise Gezi ile başlayan halk isyanı ve Soma sonrasında işçi sınıfının bağımsız politikasının geleceğe bir yatırım olarak önemini vurguladı. Öncü işçilerin bu yalpalamalarla dolu politikayı benimsemesine karşı çıktı. Hele bugünkü oyun yarın Erdoğan'a desteğe dönüşmesi riskini alması mümkün değildi.

Şimdi Erdoğan ile HDP'nin ilişkilerini hep birlikte izleyeceğiz. Demirtaş'a oy verenlere daha da büyük görev düşüyor!

Emekçinin sözü

Türk Metal'in toplu sözleşme taslağı üzerine

Ben uzun yıllardır Türk Metal Sendikası'nın yetkili olduğu fabrikada sendikalı bir işçi olarak çalışıyorum. Şimdiye kadar sendika ile çok fazla işimiz olmadı. Yani iş yerimizde sendika var mı yok mu çok fark edemiyorduk.

Geçtiğimiz günlerde fabrikanın sendika temsilcileri bizleri vardiya değişimi saatinde yemekhanede topladı. Temsilciler, üyesi olduğumuz Türk Metal Sendikası'nın 2014-2016 MESS Grup Toplu İş Sözleşmesi'ni çok geniş bir katılımla hazırladığını söylediler. Ankara'da tüm şubelerden, iş yerlerinden temsilciler toplanmış, üç gün boyunca tartışmalar, anketler vb. yapılmış ve bu sözleşme hazırlanmış. Temsilciler, yapılan bu çalışmanın sendikal mücadele tarihine altın harflerle yazılacağını belirttiler. Bu çalışmanın bir dönüm noktası olduğunu ve artık hiçbir sendikanın bu tarihten sonra toplu iş sözleşmelerini işçiye sormadan hazırlayamayacağını söylediler.

Temsilcilerimiz oldukça heyecanlıydılar ama aynı şeyi biz işçiler için söylemeyeceğim. Zira bu toplantıya katılan temsilciler, toplantıdan önce hiçbir işçiye danışmadılar, haber vermediler. Bu ne-

denle ben dâhil bütün işçi arkadaşlar anlatılanlara oldukça yabancıydık. Zamanla basından da takip ederek ne yapıldığını kavramaya başladık.

Bir süredir birçok bölgede işçi direnişleri oluyor ve bu direnişlerde işçiler patronla mücadele ettiği kadar sendika ağalarıyla da mücadele ediyor. Sendikalara karşı büyük bir baskı var. Türk Metal de bu baskıyı üzerinde hissediyor. Biz şuna inanıyoruz ki sendikamız Türk Metal bu baskı nedeniyle bu tip bir toplu sözleşme taslağı hazırlama yolu izledi.

Toplu sözleşme metnini inceledikçe daha önceki toplu sözleşmelerden bir farkı olmadığını gördük. Hatta çok sıkıntılı maddeler de vardı. "Toplu sözleşmeyi işçilere sorarak hazırladık." ifadeleri de şovdan başka bir anlam taşıyordu. Ancak yine de böyle bir adım atılması bence olumludur. Zira bu sınırlı adım tüm işçilerin mücadelesi ve basıncı ile atılmıştır. İnanıyorum ki işçilerin mücadelesi yükseldikçe bu tip adımlara daha çok şahit olacağız.

Manisa'dan Türk Metal üyesi bir işçi

İzmir'de taşeronlara karşı işçi forumu

Devrimci İşçi Partisi'nin Türkiye'nin dört bir yanında aylardır sürdürmekte olduğu "Taşeron Yasaklansın Herkese Güvenceli Kadro" kampanyası kapsamında İzmir'de düzenlenen "Taşeronlara karşı işçi forumu" etkinliklerinin ikincisi 26 Temmuz Cumartesi günü DİP İzmir İl Örgütü'nde gerçekleştirildi. Forum bir kadın yoldaşımızın kısa sunumuyla başladı. Taşeron çalışmanın ne olduğu, dünyada ve Türkiye'de nasıl ve ne zaman başladığı, 2003'te çıkarılan alt işverenlik düzenlemesiyle nasıl hız kazanarak yaygınlaştığı gibi konulara değindi. 2002'den bugüne ülkedeki taşeron işçi sayısının altı katına çıktığına dikkat çekerek 2008'de yaşanan ekonomik krizle burjuvazinin taşeronu yaygınlaştırmaktan başka çaresinin kalmadığına ve yeni torba yasadaki düzenlemelerin bu anlamda geldiğine dikkat çekti.

Belediye tarafından kapı önüne konulan direnişçi Aliağa Belediyesi işçileri de foruma katılım gösterdi. Öncelikle direnişin koşullarını yaratan ve yıllara dayanan örgütlenme geçmişlerini aktardılar. Ardından 49 gün süren direnişlerinde karşılaştıkları deneyimleri paylaştılar. Aliağa halkının direnişlerine ilk hafta verdikleri destekten sonra geriye çekildiği, bir işçi kenti olarak Aliağa'nın bu bakımdan sınıf-

ta kaldığını vurguladılar. Çadırların sökülmesi için valilik ve polis tarafından uzun süre baskıya uğradıklarını, aynı zamanda faşistlerin taşlı saldırılarıyla da karşı karşıya kaldıklarını, tüm bunlara rağmen 49. gün sonunda belediyeyle anlaşmalarını söylediler. İşçilerin çoğunluğunun kararı olarak çadırın kaldırılmasının, belediyeden yazılı güvence alınmadan yapılmasının yanlış olduğunu vurgulayan işçiler, direnişin bitirilmesi için belediye başkanının vaatlerde bulunduğunu, bittikten sonra ise verilen sözlerin unutulduğunu, kısaca kandırıldıklarını söylediler. Sendika bürokrasisinin ve patronların direnişin bitirilmesi amacıyla başvurdukları yalanlara dikkat çeken işçiler yeniden direnişe geçip geçmeyeceklerini tartışıyorlar.

Aliağa belediyesi işçilerinin sadece kendileri için değil, bundan sonra yaygınlaşacak olan bu tür mücadelelerin sağlam şekilde yürütülmesi için Aliağa gibi işçi havzalarında işçileri bilgilendirecek ve hazırlıklı olmalarını sağlayacak çalışmalar yapılması gerektiğini vurgulamaları, bu amaca hizmet edecek bir salon etkinliğinin Aliağa'da düzenlenmesi için öneride bulunmaları işçi forumun en önemli mesajlarından birisi olarak değerlendirilebilir. Aliağa belediyesi işçilerinin ardından alınan sözlerde ise taşeronun aslında si-

Sütaş: Sendikaya boykot baskını

Bursa-Karacabey fabrikası önünde direnen işçilerin alanına tonlarca tezek dökün TÜSİAD üyesi Sütaş patronundan yeni bir icraat daha: Sendikaya polis baskını, işçilere gözdağı.

İşten atılma saldırısına direnen Sütaş işçileri aynı zamanda Sütaş ürünlerine tüketim boykotu örgütüyorlardı. Devrimci örgütlerin de destek verdiği çalışma, Sütaş'ın işçi düşmanı yüzünü emekçilere yeniden ve yeniden göstermek için yararlı bir yöntem olmuştu. Ancak Sütaş patronu ve polis işbirliğiyle, işçilerin örgütlediği Tek Gıda-İş sendikasına baskın yapıldı.

Tek Gıda-İş sendikasının İzmir 7 no'lu ve İstanbul Avrupa yakası şubelerinde polis

tarafından arama yapıldı. Sütaş'ın şikayeti üzerine sendika bürolarını basan polis, boykota ait tüm basılı malzemeleri ve materyalleri topladı. Sendikacıların ifadeleri alındı.

Şimdi olan şudur: Sütaş ürünlerine boykot, aynı işçilerin fabrika önünde direnişe geçmesi gibi sınıflar mücadelesinin bir parçasıdır. "Sınıflar mücadelesi" kavramında -lar ekinin bir anlamı vardır. Bu da karşı sınıfın yani patron sınıfının da bizimle yani işçi sınıfıyla mücadele içerisinde olduğudur. Patronun talimatıyla ve şikayetiyle devreye giren polis, sınıflar mücadelesinde yerini almıştır. İşte, önümüzde duran tablo: Polis ve sütaş patronu bir tarafta, işçiler ve işçi sınıfı bir tarafta.

Deva işçisi direnişi kararlılıkla sürdürüyor

Deva Holding A.Ş.'nin 580 işçi çalışan Çerkezköy'deki fabrikasında 20 Haziran tarihinde Petrol-İş Sendikası'na üye oldukları için işçilerin işten atılmasının ardından başlayan direniş devam ediyor. İşe iade davaları ile de hukuk mücadelesi devam eden işçiler, aynı zamanda Deva Fabrikası önünde çadır kurarak direnişlerini bugüne taşıdı.

İçerideki işçiler üzerinde baskılar devam ediyor. Deva Holding yönetimi geçtiğimiz günlerde işçilerine 0 zam yapılacağını açıkladı. İşçiler, üretim tesisleri direktörü Altuğ Uysal'ın direnişi desteklemeyi bir saldırı olduğu ve Ulusal İstihdam Stratejisi saldırısıyla daha da derinleştiği, düzenin bu sınıf saldırısına karşı örgütlü bir siyasi cevap gerektiği, eğer işçi sınıfı bu saldırıyı yalnızca ekonomik olarak algılar ve cevabı o sınırdan tutarsa yetersiz

meleri konusunda içeride çalışan işçilere baskı yaptığını ifade ediyor.

08 Ağustos Cuma günü Deva Çerkezköy fabrikası önünde sendika tarafından kitlesel bir basın açıklaması düzenlendi. Çerkezköy'de Deva Holding'e ait iki fabrikada mesaiden çıkan işçiler, direnişteki arkadaşlarıyla bir araya geldi. Basın açıklamasının ardından eylem sloganlarla sona erdi.

Eylemin ardından görüştüğümüz işçiler, fiili eylemlerinin önümüzdeki günlerde devam edeceğini, direnişlerini kararlılıkla sürdüreceklerini belirttiler.

kalacağına dikkat çekildi. Meselenin yasalardan çıkması veya geri çekilmesi, değiştirilmesi de değil, onları uygulatacak örgütlü sınıf mücadelesinin varlığı olduğu vurgulandı.

Yanacak yine kamp ateşimiz kızıl kızıl

Bu yıl beşincisini gerçekleştireceğimiz uluslararası eğitim kampını bu defa 1918 Alman devriminin büyük önderlerinden Rosa Luxemburg'a adıyoruz. Rosa Luxemburg'un hayatı ve Marksizmin içindeki yeri, teorik katkıları gibi konularda seminerlerin düzenleneceği kampa, her yıl olduğu gibi bu yıl da yoğun bir eğitim faaliyeti ile hazırlık yapıyor. Eğitim faaliyeti sırasında Rosa Luxemburg'un Rus devrimi üzerine yaptığı çalışmalara dair çeşitli kaynaklar okunuyor. Onun yazılarına Lenin'in Emperyalizm, Kapitalizmin En Yüksek Aşaması ve Sosyalizm ve Savaş kitapları ile Sungur Savran yoldaşımızın Avrasya Savaşları isimli kitabı eşlik ediyor. Bu eğitim faaliyetleri kamp sırasında işçi ve emekçilerin, kadın ve gençlerin katılımı ile taçlanacak. Sadece Türkiye'den değil Arjantin, Yunanistan, İtalya, Ukrayna, Kıbrıs ve Bulgaristan'dan yoldaşlarımızın katılımıyla kampımız bir enternasyonalizm şölenine dönüşecek.

Kamp programının bir diğer ayağı olan pratik alanda ise katılımcıları önümüzdeki bir yılın mücadelelerine hazırlayacak atölyeler tasarlandı. Düzenleyeceğimiz bir kamp gerçekleştirmeyi amaçlıyoruz. I. Dünya Savaşı karşısında Bolşevikler, Türkiye'deki durum, Rosa Luxemburg'un hayatı ve Marksizmin içindeki yeri, teorik katkıları gibi konularda seminerlerin düzenleneceği kampa, her yıl olduğu gibi bu yıl da yoğun bir eğitim faaliyeti ile hazırlık yapıyor. Eğitim faaliyeti sırasında Rosa Luxemburg'un Rus devrimi üzerine yaptığı çalışmalara dair çeşitli kaynaklar okunuyor. Onun yazılarına Lenin'in Emperyalizm, Kapitalizmin En Yüksek Aşaması ve Sosyalizm ve Savaş kitapları ile Sungur Savran yoldaşımızın Avrasya Savaşları isimli kitabı eşlik ediyor. Bu eğitim faaliyetleri kamp sırasında işçi ve emekçilerin, kadın ve gençlerin katılımı ile taçlanacak. Sadece Türkiye'den değil Arjantin, Yunanistan, İtalya, Ukrayna, Kıbrıs ve Bulgaristan'dan yoldaşlarımızın katılımıyla kampımız bir enternasyonalizm şölenine dönüşecek.

atölyeler, işyerlerinde sendikal örgütlenmeden, ajitasyon ve propaganda yöntemlerine, 90lıları sınıf siyasetine kazanacak bir tarzda gençlik ve öğrenci alanında örgütlenmekten enternasyonalist faaliyete, kadın kurtuluş mücadelesinin güncel meselelerinden faşizme karşı mücadelede pratik görevlere değin bir dizi alanda pratiğimize ışık tutacak, yol gösterecek.

Devrimci mücadelemiz, elbette kültür ve sanat etkinliklerimize de yansıyor. Kamp katılımcılarının yaratıcılığıyla düzenleyeceğimiz tiyatromuz, yine katılımcıların katkılarıyla kolektif olarak hazırlanacak müzik dinletileriyle devam edecek. Yapacağımız film gösterimi sonrasında filmle dair tartışmalarla kampımızı zenginleştireceğiz. Önümüzdeki günlerde büyük mücadeleler bizi bekliyor. Sokaklarda, meydanlarda, üniversitelerde, işyerleri ve fabrikalarda mücadelemizi kazanabilmek için, birikimimizi arttırıp moral depolayacağımız Rosa Luxemburg Eğitim Kampı'nda buluşalım! Dostların arasında, güneşin sofrasında bir araya gelelim!

Kamp programının bir diğer ayağı olan pratik alanda ise katılımcıları önümüzdeki bir yılın mücadelelerine hazırlayacak atölyeler tasarlandı. Düzenleyeceğimiz

5. Uluslararası Kamp

"Rosa bir kartaldı..."
Lenin

ROSA LUXEMBURG EĞİTİM KAMPI

27-31 AĞUSTOS 2014 - ÇANAKKALE

Seminerler • Atölyeler
Sinema Gösterimi • Müzik
Tiyatro •

DEVİRİMCİ İŞÇİ PARTİSİ

DIP

edukasyon@cip.org.tr

Dev Turizm İş üyesi yoldaşımız İsmail Yılmaz'a tehdit ve saldırı

DİSK'e bağlı Dev Turizm İş üyesi yoldaşımız İsmail Yılmaz, 17 Temmuz günü çalıştığı Antalya Kundu mevkiinde bulunan Sherwood Breezes Resort Otel'de otel yönetimi tarafından zorla alıkonularak darp edildi.

17 Temmuz Perşembe günü gece vardiyasında çalışan İsmail, mesai bitiş saati 08.30'da otelden ayrılıp servise bindiği esnada otelden aranarak yüz tarama sisteminin yenilendiği, tekrar işlem yapması gerektiği gerekçesiyle otele geri çağırıldı. Otele geri dönen Yılmaz, durumun yüz tarama sistemiyle alakalı olmadığını, otelin hesaplarındaki bir açıktan kendisinin sorumlu tutulduğunu öğrendi. Otelin insan kaynakları müdürü ve sorumlusu ile güvenlik müdüründen oluşan patron yalakası çete İsmail'in çirkin iddiaları reddetmesi üzerine İsmail'i otelin zemin katında bulunan telefonunun çekmediği, penceresiz bir odaya hapsedip sorgulamaya çalıştılar.

İsmail ise bahsedilen hesap açığıyla bir ilgisinin bulunmadığını, zaten resepsiyon uygulamasından bakılırsa yapılan işlemin kendisinin mesai dışında olduğunu söyledi. İsmail'in suçlamaları reddetmesi üzerine, İsmail'den resepsiyondan bu işlemi yapmış olabilecek birinin adını vermesi istendi. İsmail ise yalaka çeteye kimsenin ismini ve

remeyeceğini söyledi.

Bunun üzerine İsmail'in üzerinde daha fazla baskı kurularak suçlamayı kabul etmesi istenmiş ve bir tanesi boş, diğeri 10.000 TL olmak üzere iki tane senet önüne konmuş, imzalaması istenmiştir. İsmail, senetleri imzalamayacağını, suçlamaları da kabul etmediğini söylemesi üzerine güvenlik müdürü tarafından darp edilmiştir. Ardından otelin avukatı odaya gelerek odadaki çeteyi dışarı çıkarmış, İsmail'e "yumuşak" bir dille suçlamaları kabul etmesini ve senetleri imzalaması gerektiğini söylemiştir. İsmail, patron yalakası çeteye söylediklerini avukata da tekrarlamış, herhangi bir suçlamayı kabul etmemiş ve senetleri imzalamamıştır. Bunun üzerine İsmail, bulunduğu odaya bir otel güvenliğiyle birlikte 5 saat boyunca hapsedilmiştir.

Çetenin bir anlık dalgınlığından yararlanan İsmail, ailesine mesaj atarak hapsedildiğini bildirmiş, ihbar sonucu jandarmanın otele gelmesiyle hapsedildiği odadan çıkarılmıştır.

İsmail Yılmaz, jandarmanın otele gelmesiyle işten çıkarılmıştır. Kirli saldırı, işten çıkarmayla devam etmiştir. ÇHD'li avukatların ve yoldaşlarının otele gelmesiyle çetenin eli ayağına dolanmış, İsmail'e yapılan iftiraların kofluğu ayyuka çıkmıştır.

İsmail'in işten çıkarılma nedeni müdürler çetesinin iddia ettiği asılsız iftiralar değil, "bahşişleri habersiz bölüşmek" olmuştur. Kaldı ki bu iddia da temelsiz ve çürüktür. Böyle bir suçlama aniden icat edilmiştir.

Patron yalakası çete, sendikal mücadele veren devrimci bir işçiyi, işten çıkarmak için çirkin suçlamalarda bulunmuş, saatlerce zorla alıkoymuş, darp etmiş, hakaretler etmiş ve önüne senetler koymuştur.

Dev Turizm İş: İsmail Yılmaz yalnız değildir

17 Temmuz'da gerçekleşen bu saldırının üzerine, Dev Turizm İş sendikası, 18 Temmuz Cuma günü saat 12.30'da Sherwood Breezes Resort Otel önünde bir eylem gerçekleştirdi. Eylemde, Türkçe ve İngilizce "İsmail Yılmaz yalnız değildir" ozalitleri açıldı.

Basın açıklamasını, Dev Turizm genel başkanı Mustafa Yahyaoğlu okudu. Açıklamada, İsmail'e yönelik asılsız iddialara cevaplar verildi.

Yahyaoğlu şöyle devam etti: "Biz Devrimci Turizm İşçileri Sendikası olarak başta üyemiz olan İsmail Yılmaz ve işten çıkarılan önbüro işçilerinin arkasındayız. Onları haklı oldukları bu mücadelelerinde yalnız bırakmayacağız. İsmail'i zorla alıkoymaya darp eden bütün sorumlular adalet tarafından cezalandırılana kadar bu mücadelenin takipçisi olacağız"

Basın açıklaması sloganlarla sona erdi. Açıklamaya KESK Şubeler Platformu, DİP ve Antalya Geri Dönüşüm İşçileri Derneği de destek verdiler.

Basın açıklamasını takip eden günlerde İsmail Yılmaz, hastaneden aldığı darp raporu ile birlikte sorumlulara karşı hukuki alan-

da da mücadele etmek için hem savcılığa zorla alıkonma ve darp edilme gerekçeleriyle şikayette bulundu, hem de Antalya bölge çalışma müdürlüğüne ücret ve ihbar tazminatı gibi alacakları için başvuruda bulunarak şikayetçi oldu, dava sürecini başlattı.

DİP Antalya:
Turizm patronlarından ve çetelerinden hesap soracağız!

Yoldaşımız İsmail Yılmaz'a yapılan bu saldırı bizlerin bildiği bir gerçeği su üstüne çıkarmıştır. Turizm burjuvazisi, otellerde küçük krallıklarını kurmuşlar ve kendi hukuklarını işletmektedirler. Sermaye düzeni, otellerde kuralı, güvencesiz, sendikasız çalışmayı dayatmaktadır. Sömürü düzeninin çarkını bozmak ellerimizdedir. Tek çözüm örgütlü mücadeledir.

Biz, Devrimci İşçi Partisi olarak buradan ilan ediyoruz: Yoldaşımız İsmail Yılmaz devrimci bir öncü işçidir ve yalnız değildir. Partisi Devrimci İşçi Partisi, sendikası Dev Turizm İş onu asla yalnız bırakmaz! Turizm patronları ve patronların yalakaları çeteler bilsinler ki devrimci öncü işçiler, onların hiçbir baskısı karşısında yılmaz ve gereken cevabı bizzat yüzlerine verirler.

Tekrar ediyoruz: Yoldaşımız İsmail Yılmaz'a yapılan saldırının hesabını soracağız! Turizm patronları iyi kavrasınlar: İsmail gibi onlarca devrimci işçi turizm sektöründe öncülecek ve turizm işçisinin mücadelesini büyütecektir.

1984-2014: Kürt savaşı

15 Ağustos 1984'te silahlar patlayalı tam 30 yıl oldu. Bu 30 yılın bilançosu çok ağır: çoğu gencecik yaşında hayatını yitirmiş 40 bin dolayında ölü; boşaltılan ve yakılan köylerinden zorla göç ettirilen milyonlarca köylünün Batı'da ve Kürt kentlerinde ucuz işgücü olarak varlığını sürdürme savaşı; kontrgerilla örgütlenmesinin devletin her faaliyetine nüfuzu ve muazzam insan hakları ihlalleri; özellikle Güneydoğu Anadolu'nun, başta hayvancılık olmak üzere ekonomisinin çöküşü; Türkiye ekonomisine 100 milyarlarca dolar olarak hesaplanan bir savaş yükü; "terörizm" edebiyatıyla Türk şovenizminin körüklenmesi ve faşist harekete kan taşınması...

Bu neyin maliyeti? Türkiye Cumhuriyeti'nin 1925'ten itibaren Kürtlerin ayrı bir halk olarak varlığını yadsıma, hatta düpedüz Kürt realitesini inkâr etme politikasında ısrarının. Bugün MHP bile "Kürt yurttaşlarımız"dan söz ediyor. Oysa 1989'a kadar Türkiye'de kamu önünde "Kürt" kelimesini kullanmak bile yasaktı, insanın derhal hapsi boylamasına yol açardı. 1984-1989 arasında PKK'nin televizyonlardaki adı "etnik bölücü terör örgütü" idi. O yıl dönemin genelkurmay başkanı, gazeteci Mehmet Ali

Birand'a "Kürt" kelimesinin artık kullanılabilmesi yolunda bir izni şahsen ifade etti de ondan sonra bu kelime günlük hayata girebildi! Artık geçmişte hepsi yasak olan Kürtçe gazete dergi yayını yapılabiliyor, Kürtçe edebiyat gün yüzünü gördü, Kürt müziği dillerde, Berivan, Dilan, Rojda, Amed, Kürtçe isimler ailelerce çocuklarına verilebiliyor, W, X, Q harfleri kullanılabilir, Kürtçe kursları açılabilir, çeşitli üniversitelerde Kürt dili ve kültürü üzerine inceleme yapılabiliyor, siyasi partiler özerkliği, federasyonu, bağımsız Kürt devletini gündeme getirebiliyor. Bunun için çoğu gencecik yaşında 40 binden fazla insanın ölmesi gerekiyormuş! Kim bugün, 30 yıl sonra, geri baktığında devletin Kürt halkına ve hareketlerine karşı bu politikasını onaylayabilir?

Sorunun kökleri

Osmanlı devleti, çok uluslu bir imparatorluktu. Yeni gelişmekte olan kapitalizmin hâkim sınıfının hangi ulustan olacağı sorusu şiddetli mücadelelere yol açtı. Ermeniler katledildi, Rumlar Yunanistan'a yollandı. Bunu Kürt halkının varlığının dahi reddedil-

mesi izledi. Kapitalizmin gelişmesinin bir biçimi olan ulusal devletin kuruluşu Türk şovenizmini doruğuna çıkardı. İşçi sınıfının ve emekçilerin bu yaşananlardan hiçbir çıkarı yoktu. Ama burjuvazinin elindeki sınıf devleti bir yandan işçi sınıfına göz açtırmazken, bir yandan da Kürtlerin her türlü hak arayışını şiddetle bastırmaya yöneldi. İki dünya savaşı arası dönem büyük isyanların kanla bastırılması ile geçti. Özellikle 1936-38 arasında Dersim'de devlet çok ağır bir şiddet uyguladı. Dersim Kürt coğrafyasında mücadelelerin bir çeyrek yüzyıl boyunca sürdürülmesi ile sonuçlandı.

Ama Kürt halkı uygun koşulları bulunca varlığını ve kültürünü yeniden ortaya koymaya yönelecekti. Kürt ulusal hareketinin karakteri bu kez farklı olacaktı. İki dünya savaşı arasında ortaya çıkan bütün Kürt hareketleri geleneksel toplumun aşiret ilişkilerinin damgasını taşıyordu. Oysa 1960'lı yıllarda ortaya çıkan Kürt canlanışı, sol karakter taşıyor, sınıf mücadelesi dinamikleriyle iç içe geçiyor, Marksizmden etkileniyordu.

Son yarım yüzyılın modern Kürt özgürleşme hareketinin yükselişi esas olarak üç faktörün ürünüdür.

Dünya çapında bir devrim çası olan Türkiye 1968'i bittir, Irak'ta Kürt hareketini 1975 arasında verdiği mücadele üzerinde önemli bir etki yansıttı. Kürt hareketinin de savaşta bir rol oynamıştır. 12 Mart başarısızlığına ulaşamayınca yapı (1980) birinci derecede ezmeyi, ikinci sırada ise kökünü kazımayı amaçlıyordu. Ama Kürtlere karşı Diyarbakır nemi uygulamalarla simgeleştirilince ağır baskılar yaşandı. Kürtleri sunu kurban veren PKK, başlatacağı.

30 yıllık savaşın evreleri

30 yıllık savaş beş evreye ayrılabilir. 1984 ile 1989 arası yaşanan

Marksizmden sol liberalizme, bağımsız Kürdistan'dan konfederalizme ve demokratik özerkliğe

Kürt savaşının 30 yılının Öcalan'ın Türkiye devletinin tutsağı haline geldiği ikinci yarısı (1999-2014) Kürt hareketinin köklü bir dönüşüm geçirdiği bir dönemdir. Bu dönemde Öcalan kapatıldığı cezaevinde PKK'nin ideolojik, teorik ve programatik bütün görüşlerini gözden geçirmiş ve hareketi yepyeni teorik ve ideolojik temeller üzerinde yepyeni programatik hedeflere yöneltmiştir.

1999'dan itibaren başlattığı bu revizyon sürecinde Öcalan Marksizmi toptan reddetmiş, politikasını esas olarak sol liberalizmin devlet-sivil toplum karşıtlığına ve postmodernizmin kimlik politikasına bağlayan bir yönelişe girmiştir. Buna paralel olarak Öcalan'ın Kürt sorununun çözümü konusundaki programatik hedefleri de "bağımsız birleşik sosyalist Kürdistan" ve Ortadoğu Federasyonu'ndan Ortadoğu'da sınırların değişmesini içermeyen, farklı devletlerin sınırları içinde yaşayan Kürt topluluklarının devlet haline gelmeden konfederal ilişkiler içine girmesini öngören bir yaklaşıma ve Türkiye içinde "demokratik özerklik" hedefine dönüşmüştür.

Kürt hareketinin gerilemesinin dinamikleri

Kürt hareketinin Marksist kökeninden, sınıf mücadelesi anlayışından ve devrim perspektifinden koparak bugünkü konumuna gelmesinin ardında, bir kısmı kendi dışında ortaya çıkan nesnel gelişmelerden kaynaklanan, bir kısmı ise kendi hatalarından oluşan bir dizi nedeni vardır:

1980 yılında Türkiye'de kurulan askeri diktatörlüğün işçi hareketine ve sola ağır bir saldırı yöneltmesi, Kürt hareketinin yükseliş döneminde yalnız kalmasına ve başka ittifaklar aramasına yol açan daimi bir faktör oldu. Türkiye solunun bir bölümü üzerindeki Kemalist etkiler de Kürtleri yalnızlaştıran ek bir faktördü. Yani Kürt hareketinin hatalarında da Türkiye sosyalist hareketinin sorumluluğu vardır.

1989-91 aralığında Sovyetler Birliği'nin ve Doğu Avrupa'nın işçi devletlerinin yıkılması ve paralel bir süreç içinde Çin'in de içten içe kapitalizme geri dönmesi, gecikmeli biçimde olsa da Kürt hareketinin sosyalizmden uzaklaşmasına yol açtı.

AB'nin Türkiye'de demokratikleştirici ve özgürleştirici bir misyonu olduğu yanlışlaması sonucunda

hareket emperyalizme ve diplomasiye ölçsüz bir değer biçmeye yöneldi.

Bu, 1991 Körfez Savaşı ile başlayan, ama 2003 Irak savaşında Saddam devrilince doruğuna çıkan bir başka yanlışlamaya ile birleşti: Buna göre, ABD Ortadoğu'ya demokrasi getirmeye gelmişti ve Kürdistan'ın bütün parçalarını özgürleştirecekti. Sıranın Türkiye'ye gelmesi sadece bir zaman meselesiydi.

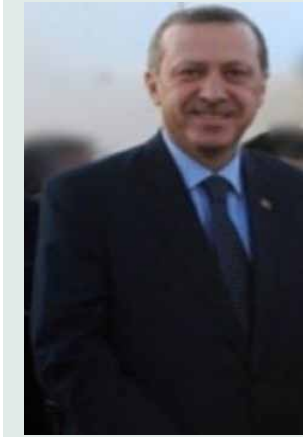
Kürt hareketi bir kısmı yoksul ailelerden gelen öğrenci kadroların yönetiminde yola koyulmuş, ama her aşamada yoksul köylülüğün desteğini alarak gelişmişti. Buna hareket güçlendikçe kentlerdeki Kürt proleterlerin ve küçük burjuvazinin yoksullaşmış katmanlarının desteği

de katılıyordu. Ama 1990'lı yılların başlarından itibaren bir başka gelişme de görülmeye başlıyordu: Kürt burjuvazisinin belirli kanatları ile varlıklı yeni küçük burjuva katmanlar da güçlenen harekete yöneliyordu. 2000'li yıllarda hareketin belediyeleri ele geçirdiği Kürt kentlerinde yeni bir burjuva yaşamın yerleşik hale gelmesiyle sorun katmerlenecekti.

Hareketin parlamenter politikaya gittikçe daha çok ağırlık vermesi, bu tip politikanın yarattığı mutabakat basıncının yanı sıra, çevresinde bir kariyeristler ordusu oluşmasına ve burjuvazinin yeni yeni katmanlarının harekete yaklaşmasına yol açarak kendi kendini besleyen bir süreci yaratıyordu.

Nihayet, burjuvazi ile pazarlıklara, AB'ye ve Avrupa demokrasisine duyulan aşırı güven sonucunda hareketin önderinin Türkiye devletinin eline geçmesi, bütün dengeleri değiştiriyordu. Tutsak bir önder ve müzakereci ile yola çıkıldığında her şeye aşırı derecede tavizkâr yaklaşmak ciddi bir tehlike olarak belirleniyordu.

"Çözümler" Irak petrolü

Kürt hareketinin gerileme faktörlerinin etkisini gösteren bir diğer faktör de AKP hükümeti'nin "çözüm süreci" vaat edişiydi. Hükümet, Kürt hareketine karşı tavizler konusunda büyük tavizler durumunda olduğunu her zaman tavizlerle harekete silahlandırdı. Özal'ın İkinci Cumhuriyet'te zenginler taşıyordu. Esas zengini Irak Kürdistan'ın tutsağıydı. ABD 2011'de askeri tahkimat emnet edince bu politikayı

AKP hükümeti, Kürt hareketine "çözüm süreci" vaat ediyordu. Her türlü yöntemle sıkıştırdığı Barzani'yi Diyarbakır yakın bir KDP kurulması için Barzani'yi bir koz olarak kullanıyordu. Barzani'nin liderlerinin salıverilmesiyle çekilmelerini sağlıyordu. Özal'ın askerî tahkimat yapıyor vb. Özal'ın belirli tertiplerle Kürt hareketine kendi koşullarını kabul ettirmeye çalıştığı sonuçlara katlanacağını gösteren bir misyonu vardı. "Sri Lanka"

30 yılı

ci yükseliş döneminin par-
irinci faktördür. İkinci fak-
n ulusal hakları için 1961-
cadelenin Türkiye Kürtleri
aratmasıdır. Nihayet, Tür-
elişine ve Kürt ulusal hare-
ı verdiği şiddet dolu tepki
yolunu seçmesinde önemli
askeri müdahalesi (1971)
ılan 12 Eylül askeri darbe-
işçi sınıfının mücadelesini
Kürt ulusal hareketlerinin
ordu. İlkinde başarılı oldu.
akır Cezaevi'ndeki cehen-
lenen baskısı ters tepti. Ce-
yan ve birçok önder kadro-
1984'te silahlı mücadeleyi

ri
evreye ayrılabilir. İlk evre,
n ve esas olarak silahlı mü-

cadelenin damgasını vurduğu dönemdir. İkinci evre
1989'da mücadelenin kitlesel bir ölçek kazanmasıyla
başlayacaktı. Kürt bölgesinin büyük kentlerinden en
küçük yerleşimlerine kadar muazzam güçlü bir halk
hareketi ortaya çıkmıştı. Bu büyük mücadele dal-
gasına Kürtler "serhildan" adını takıyordu. Bu evre
aynı zamanda Türkiye'deki Kürt hareketinin Hal-
kın Emek Partisi (HEP) girişimiyle yasal politikaya
girmesinin başlangıcını simgeliyordu. Üçüncü evre,
Turgut Özal'ın 1991 Körfez Savaşı ertesinde içine
girdiği yeni yöneliş ("İkinci Cumhuriyet" olarak bi-
linir) çerçevesinde Kürt hareketiyle diyalog kurul-
masını gündeme getirmesine cevaben 1993 yılında
PKK tarafından ilan edilen tek yanlı ateşkes ile baş-
lamıştır. Dördüncü evre, 15 Şubat 1999'da Abdullah
Öcalan'ın, Suriye üzerinde yapılan baskı sonucunda
Lübnan'ın Bekaa Vadisi'nden ayrılmasından sonra en
son sığındığı Kenya'da ABD tarafından ele geçiril-
mesi ve Türkiye'ye teslim edilmesiyle başlar. Nihai-
yet, 2009'dan bu yana Türkiye devletinin PKK ile bir
anlaşmaya varabilmek üzere girişimlerde bulunduğu
bir beşinci evreden söz edilmelidir.

Bu evrelere damgasını vuran çok sayıda uluslara-

rası gelişme vardır. Ama bunlardan ikisi Kürt sorunu-
nun kendi dinamikleri içinde yer aldığı için belirleyici
önemdedir. Dördüncü evrede ABD'nin 2003'te Irak'a
açtığı savaştan sonra Kürdistan Bölgesel yönetiminin
kurulmuş olması Ortadoğu'da Kürt sorununa yeni bir
veçhe kazandırmıştır. İkinci önemli gelişme, beşinci

evrede yaşanmıştır. 2011'de başlayan olayların sonu-
cunda Temmuz 2012'de Rojava adı verilen bir özerk
bölge doğması Irak'ta olandan da bambaşka bir di-
namik doğurmaktadır. Çünkü Irak Kürdistan'ı ile tam
karşıtlık içinde Rojava PKK'ye yakın bir önderliğin
yönetimindedir.

Çözüm süreci": Kürdistan'ının rolüne açılım!

ikasti aracılığıyla ise kendi çözümüne
uymadıkları takdirde hareketin önderle-
rini ne beklediğini göstermeye yönelik
bir gözdağı operasyonu.

Kürt hareketi tutsak bir müzakereci
ile son derecede riskli bir politika teme-
linde bir "çözüm" arayışı içinde. Devlet
bazı koşullarda (mesela Öcalan'ın hare-
ketin yasal unsurlarıyla görüşme olana-
ğını elde etmesi) bazı gevşetmelere git-
miş olsa da ortada resmileşmiş ve geri
dönülemeyecek tarzda kayıt altına alın-
mış bir şey yok. Her şey Erdoğan'ın,
sömürgeler bakanı görevi yürüten Beşir

Atalay'ın ve MİT Müsteşarı Hakan Fidan'ın iki du-
dağı arasından çıkacak sözlere bağlı.

Ama bu tabloyu bir veri altüst ediyor: Rojava.
Kürt halkının yapısal olarak Amerikancı olan ka-
nadının kontrolü dışında böyle bir özerk bölgenin
doğmuş olması, "çözüm süreci"nin bütün aktörle-
rini zorluyor. Hem AKP hükümeti, hem de Barzani
Rojava'nın yalıtılması ve çökmesi için ellerinden
geleni artlarına koymuyorlar. Bu da gösteriyor ki
aslında amaç Türkiye hükümeti ve devleti ile Kürt
hareketi arasında bir anlaşmaya varmak değil. Çün-
kü bu hükümet ve devlet bağımsız bir Kürt varlığına
Ortadoğu'nu başka ülkelerinde bile razı değil. Nere-
de kaldı kendi sınırları içinde!

Bu durum Kürt hareketinin bağrında büyük kuş-
kular yaratıyor. Öyle anlaşılıyor ki, gerillanın de-
ğişik kademelerinde, kent kadrolarında, ama en belir-
gin olarak yurtsever gençlik içinde tutsak bir mü-
zakereci ile yürütülen aşırı tavizkâr bir sürece ciddi
eleştiriler ve rezervler var. Kandil zaman zaman
İmralı'dan bağımsız kararlar alıyor, farklı bir yöne-
lişe meylediyor. Kürt hareketinin geçmiş devrimci
dinamikleri, öyle görünüyor ki bazı kademelerde
hâlâ canlı, hâlâ direniyor. O zaman geleceği, hare-
ketin içindeki bu değişik eğilimlerin gelecekteki bir
dönüm noktasında atacağı adımlar belirleyecektir.

Devrimci İşçi Partisi ve öncüllerinin Kürt sorununa ilişkin somut politikası

Devrimci İşçi Partisi'nin (DİP) Kürt sorununa
ilişkin bugün izlediği politikaları, 90'lı yıllarda Pat-
ronsuz Generalsiz Bürokratsız Sosyalizm (PGBS),
2000'li yıllarda ise İşçi Mücadelesi (İM) zemininde
Kürt sorununa ilişkin yürütülen politikalarından ayır-
mak mümkün değildir:

PGBS, 1993 yılından itibaren Türkiye'nin adım
adım İslamcı bir cephe ile Kemalist bir cephe ara-
sında kutuplaşmasına karşı işçi sınıfı ile özgürlük
mücadelesi veren Kürt halkı arasında Emek ve Öz-
gürlük Cephesi adı verilen bir ittifak savundu

2000'li yıllarda İşçi Mücadelesi (İM) AKP hü-
kümetinin kurulmasından kısa bir süre sonra duru-
mu "burjuvazinin kansız iç savaşı" olarak teşhis etti
ve bu aşamadan itibaren daha önceki Emek ve Öz-
gürlük Cephesi'ne denk düşecek biçimde "Üçüncü
Cephe" çağrısını her fırsatta yineledi.

Bu yöneliş temelinde 1995 ve 2002 genel seçim-
lerinde yoldaşlarımızın aday olduğu bloklarda yer
aldık. 2009 yerel seçimlerinde bir yoldaşımız Bü-
yükşehir Belediye Başkanı aday oldu. Ama bazı
başka seçimlerde tavrımız farklı oldu. 2004 yerel
seçimlerinde DEHAP birtakım sosyalist hareket-
lerle birlikte bir burjuva partisi olan SHP'nin çatısı
altında seçime girince, bunun burjuvazi ile işbirliği
demek olduğunu, işçi sınıfı ile Kürt halkı arasında
bir ittifak doğrultusuna aykırı düştüğünü ilan ederek
blokun dışında durduk. 2007 genel seçimlerinde,
Kürt hareketi ile sol arasında kurulan ittifaka karşı
bir bağımsız aday ile seçime girdik. Bunun neden-
leri arasında, belirlenen adayların sınıf mücadelesi
çizgisine aktif olarak karşı çıkan liberallerden oluş-
ması ve blokun AKP'ye karşı hayırhah tavrı vardı.

2010 Anayasa Referandumu'nda boykot cep-
hesinin aktif bir katılımcısı idik. Şiarımız "Refer-
andumda boykot, seçimlerde Üçüncü Cephe" idi.
Ama 2011 genel seçimlerinde işçi sınıfı vurgusu
iyice kaybolunca blokun dışında durduk.

Devrimci İşçi Partisi (DİP) ne Halkların Demok-

ratik Kongresi'nde (HDK), ne de Halkların Demok-
ratik Partisi'nde (HDP) yer aldı. Bunun nedeni, bu
kuruluşların programının ve siyasi yönelişinin bütü-
nüyle Kürt hareketinin Marksizmi reddetmesinden
sonra oluşturduğu doğrultu çerçevesinde tanımlan-
masıydı. Kendisine saygısı olan bir Marksist parti-
nin başka bir partinin programı çerçevesinde bir
kuruluşa katılamayacağı bizim için aşıkardı.

DİP Kürtlerin haklarını hem bildirilerinde (de-
mokratik özerklik ilanı, çift dilli yaşam, Rojava
vb.), hem de pratik olarak sokaklarda (bayrak kriz-
leri, linç girişimleri, Roboski, YSK vetosu, Kürt il-
lerine dayanışma seferlerine katılım vb.) ikirciksiz
savunmuştur.

DİP'in öncülleri PGBS ve İM dönemlerinde, bir
yoldaşımız 1993'ten itibaren *Özgür Gündem* gele-
neğine mensup gazetelerde aralıksız olarak 12 yıl
boyunca köşe yazarlığı yapmıştır.

Kamuoyu önünde en faal biçimde yazan ve ko-
nuşan iki yoldaşımız Kürt sorunu konusunda dile
getirdikleri fikirleri dolayısıyla defalarca mahkeme-
lerde kendilerini savunmak zorunda kalmış, birkaç
yılla sayılan hapis cezalarına çarptırılmışlardır.

DİP geleneğinin yayın organları Kürt sorunu
konusunda değişen dönemlerin koşullarına göre
son derecede açık sözlü taleplerle doludur. Teorik
yayınlarımız geçmişte *Sınıf Bilinci*, bugün *Devrim-
ci Marksizm*, Kürt sorunu konusunda hep iktidara
hakikati konuşmuşlardır. Siyasi organlarımız, dün
İşçi Mücadelesi, bugün *Gerçek*, Kürt sorununun her
yönüne ilişkin berrak bir yayıncılık yapmışlardır.
Tek bir örnek: Abdullah Öcalan'ın CIA tarafından
Türkiye devletine teslim edilmesinden sonra Türki-
ye şovenist bir histeriye tutulmuşken, Öcalan'a öz-
gürlük talep edilmiştir.

Türkiye solunun Kıbrıs sınava

Geçtiğimiz 20 Temmuz günü, Türk Silahlı Kuvvetleri'nin (TSK) Kıbrıs'ın kuzeyini işgal hareketini başlatmasının 40. yıldönümü idi. Bu olayın tarihini anlamını ve önemini Gerçek gazetesi olarak Temmuz sayımızda orta sayfada geniş biçimde inceledik. Kardeş yayımlarımız Devrimci Marksizm dergisi 20 Temmuz Pazar günü Özgür Üniversite mekânında "Kıbrıs'ta İşgalin 40. Yılı" başlıklı bir toplantı düzenledi. Burada Kıbrıs'tan Neos Anthropos-Yeni İnsan grubundan Aziz Şah ile Devrimci İşçi Partisi'nden (DİP) Sungur Savran birer konuşma yaptı. Toplantıya Dördüncü Enternasyonal'in Yeniden Kuruluş Koordinasyonu'nun (DEYK) Yunanistan partisi EEK'in ve güney Kıbrıslı (ya da Rum Kıbrıslı) bir yoldaşın yolladığı mesajlar okundu. Yunanistan'dan EEK, Türkiye'den DİP ve Kıbrıs'tan Neos Anthropos-Yeni

İnsan bu vesileyle bir ortak bildiri yayınladılar. Bu bildiri İngilizce, Yunanca ve Türkçe olarak RedMed (Kızıl Akdeniz) sitesinde (www.redmed.org) yayımlandı. Gazetemizin internet sitesi ise 20 Temmuz'a yaklaşan günlerde özel bir Kıbrıs dosyası açtı. Bu dosyada, sözü edilen uluslararası bildiri ve gazetemizde yayımlanan yazıların yanı sıra, Aziz Şah yoldaşımızın bazı yazıları ve Rum Kıbrıslı bir yoldaşımızın çok dokunaklı bir yazısı da yer aldı. DİP, kendi ordusunun yabancı bir ülkeyi işgaline karşı uluslararası görevini sanırız hakkınca yerine getirdi. DEYK de Kıbrıs meselesinin en çok ilgilendirdiği üç ülkenin devrimci kuruluşlarının ortak işgal karşıtı sesini dünyaya ileterek görevini yapmış oldu.

Peki, ya Türkiye solunun geri kalanı? Sungur Savran yoldaşımız Devrimci Marksizm'in düzenlediği toplantıdaki ko-

nuşmasında "bugün Türkiye solunun bizden başka herhangi bir akımının bu önemli yıldönümü üzerinde durup durmadığını, neler yaptığını göreceğiz" demişti. İnternet çağında öğrenmesi kolay. Kendi gözleriyle görmek isteyenler, "Barış Harekâtı" diye resmi adıyla girerse 35.sırada DİP-EEK-Neos Anthropos bildirisinin dışında baştan aşağı övgü dolu yazılar görür. Bir de 99. Sırada Kaypakaya Haber Sitesi'nde yayınlanmış "40. Yılında Kıbrıs İşgali Altında Esirlere ne Oldu?" başlıklı, Agop Ekmekçioğlu imzalı bir yazı. Yani Türkiye solu, çok okunan siteleri dâhil, bu yıldönümünü önemli saymamıştır.

Daha daraltarak "Kıbrıs işgal 40" kelimeleriyle arama yaptığımızda ilk 10 içinde DİP-EEK-Neos Anthropos bildirisini, Devrimci Marksizm toplantısının Gerçek sitesindeki duyurusunu, RedMed'de yayınlanan bildiriye, Gelawej sitesinde Devrimci Marksizm toplantısının duyurusunu ve Aziz Şah yoldaşımızın Devrimci Karadeniz sitesinde aktarılmış bir yazısını bulacaksınız. Burada iki başka sol siteden alınmış yazılar da görülebiliyor.

Demek ki, Türkiye solunun çok sayıda akımının ezici bölümü TSK'nın başka bir ülkede 40 yıldır işgal birlikleri bulundurmasına aldırmıyor! Bu kadar acı, bu kadar utanırıcı bir tablo olabilir mi? Solun günlük gazeteleri bile, hiç olmazsa gazetecilik açısından 40. yılı anmadılar. Sosyalist solla ilişkisi olmayan bir günlük gazete, Cumhuriyet bu konuda günlerce süren bir dizi yayınladı. Demek ki gazetecilik bakımından

bu önemli bir konu. Ama sol gazeteler nedense orali bile değil. Ne söyleyeceklerini bilememekten, işgal diyememekten ya da "devlet politikası"ni karşılığın alamamaktan olabilir mi?

Hakkını yemeyelim. Sol kökenli bir yayın, Aydınlik gazetesi bu meseleyi atlamadı. Bu geleneğin 1974'te Kıbrıs işgaline karşı çıktığı biliniyor. Ama tabii köprülerin altından çok su aktı! Zamanla Aydınlik devlete asker yazıldı. Rauf Denktaş'la Talat Paşa Komiteleri, televizyon kanalları falan kurdu. Burjuva devletin tanımladığı biçimiyle ulusal çıkarların savunucusu haline geldi. 20 Temmuz'u da Rauf Denktaş'ı manşete çıkararak "kutlaması" olağandır!

Kıbrıslı sosyalistlere çağrı

Türkiye sosyalist hareketinin bu duyarsız ya da ürkek ya da bu konuda düpedüz devlet yanlısı tutumu karşısında, Kıbrıs'ın sosyalistlerine bir çağrı yapmak uygun olur: Sorun Türkiye solunun bütün akımlarına teker teker? İşgal konusunda politikanız nedir? Taraftar mısınız, karşı mı? Biz karşı iken siz nasıl taraftar oluyorsunuz? Karşı iseniz neden sesinizi çıkartmıyorsunuz?

Türkiye solunun bu sorulara vereceği cevapları hepimizin merakla beklemesi gerekir. Konu, hâkim sınıfların devletin hâkim sınıfların çıkarlarına göre uyguladığı bir uluslararası politikaya karşı sosyalistlerimizin tavrıdır. Günlük hayatta ilerici olmak kolaydır. Dananın kuyruğu genellikle böyle konularda kopar. Haydi yoldaşlar, dinleyelim görüşlerinizi!

Londra'dan, Brüksel'den, Atina'dan Türkiye'yi eleştirmek!

Kıbrıs'ın kuzeyinin işgal edilmesinin 40. yıldönümünde bildiri yayınlayan sadece Dördüncü Enternasyonel'in Yeniden Kuruluş Koordinasyonu (DEYK) değil. Kendilerine "komünist, işçi sınıfı ve ilerici partiler" adını yakıştıran Avrupa'dan ve dünyanın başka yerlerinden bir dizi parti ortak bir bildiri yayınlayarak Türkiye'yi bu işgal dolayısıyla kınıyorlar, birleşik Kıbrıs'ın bağımsızlığı için çağrı yapıyorlardı. Buraya kadar güzel. Fakat bu partilerin talepleri arasında Kıbrıs'ın güneyinde koskoca bir bölgenin hâlâ eski sömürgeci güç Britanya'ya ait olmasına, burada Britanya'ya ait iki koca askeri üs

olmasına, bu üslerin Afganistan, Irak ve Libya'ya yönelik emperyalist savaşlarda kullanılmış olmasına ilişkin tek bir kelime olmaması, kendilerine "komünist" ya da "işçi" süsü veren bu partilerin aslında nasıl da emperyalizmin, özel olarak da Avrupa Birliği emperyalizminin birer uzantısı olarak çalıştıklarını berrak biçimde ortaya koyuyor. Londra'dan Türkiye'yi eleştirmek kolay! Londra'dan Britanya emperyalizminin çıkarlarına karşı mücadele edebiliyor musunuz, asıl mesele o! DİP Türkiye'nin resmi politikasına karşı çıkıyor, proletarya enternasyonalizminin esas kriteri budur!

Kıbrıs halkıyla dayanışmamızın Kıbrıs'ta yankısı

Kıbrıs'ın Afrika gazetesi, 20 Temmuz Pazar günü yayınladığı ilavenin ana dosyasında Gerçek gazetesinin sitesinde yayımlanan yazılara yer verdi. İlavenin kapağında duyurulan dosyada Kuzey Kıbrıs'tan Aziz Şah'ın, Güney Kıbrıs'tan yoldaşımız Kostas Apostolopoulos'un ve Sungur Savran yoldaşımızın yazıları yer aldı.

Devrimci Marksizm'in 20. sayısı kitapçılarda!

Türkiye komünizminin tarihi yeniden yazılıyor!

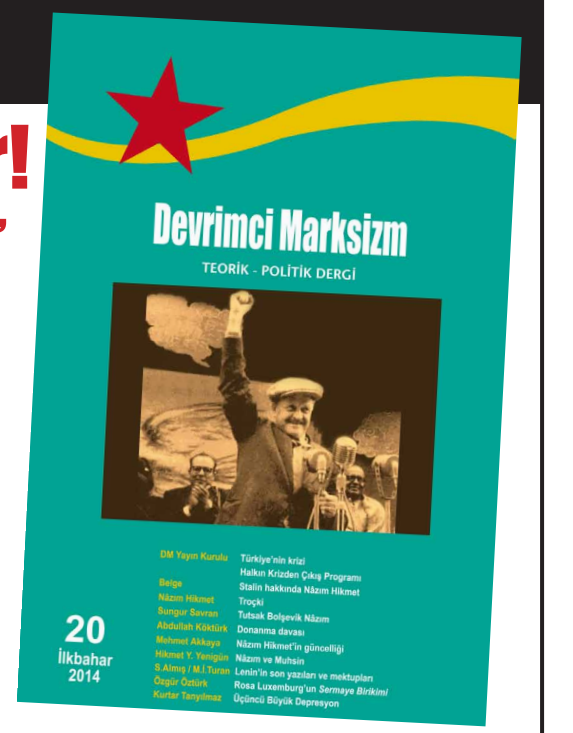
Tanığımız Nazım: "Stalin asla büyük adam olmadı, despot ve korkaktı"

İlkbahar / Yaz 2014 Sayı: 20

İÇİNDEKİLER:

DM Yayın Kurulu - Türkiye'nin krizi • Halkın Programı • DM Yayın Kurulu - Stalin Hakkında Nâzım Hikmet • Nâzım Hikmet - Troçki • Sungur Savran - Tutsak Bolşevik Nâzım • Abdullah Köktürk - Donanma davası • Mehmet Akkaya - Nâzım Hikmet'in güncelliği • Hikmet Yaşar Yenigün - Nâzım ve Muhsin • Sait Almış / Mehmet İnanç Turan - Lenin'in son yazıları ve mektupları • Özgür Öztürk - Rosa Luxemburg'un Sermaye Birikimi • Kurtar Tanyılmaz - Üçüncü Büyük Depresyon

Siyonist saldırı sürüyor, Filistin halkı direniyor!

Bu yaz, vicdanı olan her insan diken üstünde. Her akşam haber bültenlerinde, sosyal medyada, gazetelerde ve dergilerde gördüğümüz şey, bir halkın çoluk çocuk denmeksizin katledilmesi, sivillerin yaşadıkları mahallelerin acımasızca bombalanması. Bunu yapan, emperyalizmin şımarık çocuğu, 1948'de bir oldu bitti ile kurulmuş, Siyonizm denilen belanın vücut bulduğu terörist devlet: İsrail.

Bu yaz, İsrail'in katliamlarını gören insanlar sokaklara döküldüler. Bazı eylemler vardır ki, insan slogan atarken öfkesi gözyaşlarını döker. Soma katliamı sonrasındakiler gibi, Gezi'de yitirdiklerimizin ardından yaptıklarımız gibi. Filistin eylemleri de bunlardandı. Tüm dünyada olduğu gibi Türkiye'de de on binlerce insan sokaklara döküldü ve İsrail'e olan öfkesini haykırdı. Siyonizme karşı Filistin halkının yanında olmak, dünyanın her yerinde olduğu gibi Türkiye'de de bir vicdan testi haline geldi. Devrimci İşçi Partisi de sol tarafından düzenlenen eylemlerin tümüne katıldı. Yoldaşlarımız, Filistin halkının yalnız olmadığını ve Siyonist İsrail'i yıkacaklarını haykırdılar.

Filistin halkına destek olmak için çok sayıda eylem yapıldı. Ancak Türkiye'deki eylemlerin genel özelliği, politik İslamcı örgütlerin eylemleri ile sosyalistlerin eylemlerinin birbirinden ayrılması ve bu iki farklı eylem silsilesinin öne çıkardığı taleplerin farklılığıydı.

İslamcılar, Filistin'e yönelik İsrail saldırılarına, dini bir mesele olarak ele aldıkları için, düzenledikleri eylemlerde AKP'yi ve onun Filistin'deki müttefiki Hamas'ı İsrail'in karşısındaki yegane güç olarak göstermeye çalıştılar. Bu eylemlerde, Türkiye devletine veya AKP hükümetine, İsrail ile ilişkileri dolayısıyla en ufak bir eleştiri dahi getirmediler. Bu eylemler, politik olarak Türkiye-Katar-Hamas üçlüsünün söylemini yansıtmaktaydı.

Diğer taraftan Filistin Halk Kurtuluş Cephesi'nin (FHKC) çağrısı ile bir araya gelen sosyalist örgütler ise eylemlerinde bir yandan Güneybatı Asya'daki Siyonizm belasını, Filistinlilerin topraklarına dönüş

hakkını, İsrail devletinin yıkılmasını, diğer yandan ise, Türkiye devletinin ve AKP hükümetinin İsrail ile (son saldırı sürerken dahi) devam ettirdikleri ilişkilerini ön plana çıkardılar. Bu elbette AKP hükümetinin bir aygıtı olan İHH gibi örgütlerin geliştirebileceği bir söylem değildi. AKP yanlısı hareketler, İsrail karşıtlığını Coca-Cola boykotu gibi, belki de İsrail'e çok marjinal bir zarar verebilecek eylemlere indirgeyerek kitlelerin dikkatini başka yöne çekmeye çalıştılar.

Bu yazının hazırlandığı sırada, ateşkes girişimleri Filistinli örgütlerin ileri sürdükleri taleplerin İsrail tarafından reddedilmesi sonucunda tekrar başarısızlığa uğramış bulunuyor. Ölü sayısı 1800'ün üzerinde, yaralı sayısı ise 10.000 dolayında. FHKC, İslami Cihat ve Hamas örgütlerinin askeri kanatları, aralarındaki farklılıklara rağmen omuz omuza düşmana karşı mücadele ediyorlar. İsrail ordusu halihazırda çok sayıda kayıp vermiş durumda. Kendi halkını konsolide etmek için, Hamas'ın İsrail'e sızmakta kullandığı tüm tünelleri yok ettikleri yalanını yayıyor.

Siyonizm, İsrail halkına daha bebeklikten itibaren şovenizm zehrini kana kana içi-

riyor. Hava ve kara operasyonlarını tepelere çıkıp müsamere izler gibi izleyerek tezahürat yapanından tutun da, sosyal medyada daha fazla çocuk öldürün diye yazanına kadar korkunç bir ırkçılık, bir utanç muskası olarak pek çok İsrailinin boynuna asılmış durumda. Buna karşılık, sayıları az da olsa Filistinlileri desteklemek için sokağa çıkmayı dahi göze alan onurlu İsraililer de mevcut. İsrail polisi bunların eylemlerine yönelik şovenist saldırılara göz yumuyor. Zaten Filistinlilerin haklarını savunmak için bir İsrailinin yasal olarak bir hayli yüksek düzeyde yaptırım göze alması gerekiyor.

Yahudiler ve Filistinliler bir arada yaşayacaklar. Barış içinde. Tek bir seküler ve sosyalist Filistin devleti altında. Başka yol yok. Ama bunun olması için önce Siyonizm yenilecek. Onu yenecek olanlar, İsrail'de Siyonizm ezberinden, zehirinden kendini arındıracak kahramanlar, Filistin'de Ebu Mazen gibi emperyalizmin tuvalet kağıtları değil, emperyalizme ve Siyonizme, işgale karşı direnen kahramanlar. Bu mücadelede devrimci Marksistlerin çok ama çok büyük enternasyonalist görevleri olduğu da açık.

DİP bildirisinden bölümler

Devrimci İşçi Partisi olarak, 20 Temmuz günü "Hükümet dediğin gevezelik değil icraat yapar! İsrail'le ilişkileri kesin!" başlıklı bir bildiri yayınladık. Bildirinin talepler bölümünü aşağıda aktarıyoruz:

Mısır, Refah kapısını her türlü yardıma aç! Gazze'ye uygulanan ablukaya son!

Türkiye, İsrail'e kalkan olmaktan vazgeç! Malatya Kürecik'teki füze kalkanı kaldırılmalı! İsrail'e uçak yakıtı sevkiyatını durdurun! İsrail'le tüm askeri anlaşmaları yırtılmalı!

Türkiye askeri, Lübnan'da İsrail'i

Hizbullah'tan koruyan UNIFIL'den çekilsin!

İsrail'in bütün diplomatik temsilciliklerini kapatın!

Bilimde, sanatta, ekonomide, turizmde İsrail'i boykot!

Siyonist ölüm aygıtına karşı Gazze halkını silahlandırın!

Mısır'ı Siyonizmin yardımcı haline getiren Camp David Antlaşması yırtılmalı!

Yıkılsın Siyonist İsrail! Tarihi Filistin toprakları üzerinde Arap ve Yahudi halkların birleşik, laik, sosyalist Filistin devleti için ileri!

Türkiye'deki Filistinlileri, sosyalist örgütleri ve ulusal hareketleri bir araya getiren geniş bir platform olan Boykot Girişimi, tüm dünyada 2005 yılında kurulan BDS ("boycott-divestment-sanctions" yani boykot-yatırımların geri çekilmesi-yaptırımlar) hareketinin, 2009 yılında Türkiye'de faaliyetlerine başlayan ayağı. Boykot Girişimi, son dönemde eylemlerin düzenlenmesinde önemli bir rol üstlendi. Boykot Girişimi'nin

aynı zamanda AKP'nin ikiyüzlülüğünün ortaya çıkarılmasında da önemli rolü oldu. Burada toplanan pek çok bilginin hem eylemlerde hem de sol medyada sosyalistler ve Boykot Girişimi'nin kendisi tarafından propagandası yapıldı. Girişim, İsrail ile Türkiye arasındaki tüm ekonomik, askeri, diplomatik, akademik ve kültürel ilişkilerin kesilmesi için çalışmalar yapıyor.

AKP'nin İkiyüzlülüğü

DİLİ FİLİSTİN'LE BERABER...KALBI VE CEPLERİ İSE İSRAİL'LE BERABER!

Türkiye ve İsrail arasında 12 askeri anlaşma var. Mavi Marmara olayından sonra, bunların kaldırıldığı söyleniyordu. Ama halen yürürlükte.

İsrail vatandaşları Türkiye'ye vizesiz girebilirken, Filistinliler vize almak zorunda.

Türkiye elçiliği İsrail'de resmi başkent olan Tel Aviv'de olması gerekirken, Siyonistlerin başkent yapma iddiasında oldukları Kudüs'te.

Türkiye, Konya'da İsraili pilotların eğitildiği askeri üssü, ancak Azerbaycan'da İs-

rail yeni bir üs edinince kapattı. Daha önce değil.

Türkiye'nin İsrail ile ticareti AKP döneminde yükseldi. Ama daha da vahimi, bu ticaretin İsrail saldırıları boyunca da sürmesi. Erdoğan'ın oğlu Burak Erdoğan'ın da bu ticareti yapanlar arasında olduğu iddia ediliyor.

İsrail katliamları sürerken, İsrail'in Türkiye maslahatgüzarı, koltuğunda oturmaya devam etti. AKP, İsrail elçisini istenmeyen adam (persona non grata) ilan etmedi.

Gençlik mücadelesi

Ege Üniversitesi işgali yargılanamaz!

Soma katliamının ardından katliamı protesto etmek için bazı üniversiteler, öğrenciler ve üniversite çalışanları tarafından işgal edilmişti. İşgallerden birisi de Ege Üniversitesi'nin Yabancı Diller Yüksekokulu'nda gerçekleşmiş ve işgal eylemine katılan öğrencilere helikopterlerden inen polis plastik mermilerle saldırmış ve 31 öğrenciyi darp ederek gözaltına almıştı. Hazırlanan iddianamede 38 öğrenci hakkında okulun duvarlarına yazılan Soma ve Berkin Elvan yazılımları delil gösterilerek dava açıldı.

Berkin Elvan bir halk isyanı şehididir, Soma bir katliamdır. Bunu dile getiren öğrencilerin eylemleri meşrudur. Bu dava bugünün işçilerine omuz veren geleceğin işçileri ve işsizleri olan öğrencileri, halk isyanına katılanları, Soma katliamından sonra tekrardan sokaklara çıkan, taşeron sistemine karşı çıkan insanları tehdit etmek için açılmıştır!

Soma'da yaşanan katliama yönelik hiçbir tedbir alınmazken, işçiler yine aynı koşullarda çalışmaya mahkum bırakılırken yeni Somalar olmasın, yüzlerce işçi ölmesin diye gerçekleştirilen işgallere katılan öğrenciler hakkında tutarsız iddialar ile 19 yıl ceza istenmektedir. Bu dava Soma ile birlikte sınıf siyasetine adım atan ve kendi mücadele yöntemleri olan işgallerle ve boykotlarla aktif rol oynayan öğrencileri sindirme davasıdır. Kısacası bu dava siyasi bir davadır! Asıl suçlular Soma katliamına kaza deyiş katliamları meşrulaştıranlardır! Asıl yargılanması gerekenler, katliamda sorumlu olan patronlardır! Asıl yargılanması gereken hırslı ve katil AKP'dir! Onun başbakanıdır, tekmeleyen danışmanıdır, onun şirkettir! Asıl yargılanması gerekenler, katliama sebep olan çalışma koşullarını yaratan ve madenleri denetlemeyen, patronları koruyan devlet yetkilileridir!

Patronların temsilcisi olan Tayyip Erdoğan ve onun danışmanı Yusuf Yerkel ölen işçilerin yakınlarına şiddet uyguladıkları halde haklarında kovuşturma bile açılmazken, öğrenciler için istenen 19 yıl, yargının bir kez daha patronlardan ve onların devletinden yana olduğunu ispatlıyor. Soma Holding gibi holdingler üniversiteleri kendi arka bahçeleri gibi kullanırken, işçilerin haklarını savunan öğrencilere onlarca yıl hapis cezası istenmesi Soma'dan sonra hiçbir şeyin değişmediğinin bir göstergesidir.

Bu dava ile devlet, bir kez daha patronların yanında saf tuttuğunu ortaya koymuştur. Ve devletin yargıçları taşeronlaşmaya, özelleştirmeye karşı mücadele eden öğrencilerin meşru mücadelesini sindirmeye çalışmaktadır. İşçi sınıfının

safında mücadele etme iradesini ortaya koyan öğrencileri sindiremezsiniz!

Daha fazla kâr için göz göre göre ölüme yollanan Soma işçisinin sesini Devrimci İşçi Partili Öğrenciler olarak işgallerle adını duyuran İstanbul Teknik Üniversitesi'nde ve Ege Üniversitesi'nde ve bulunduğumuz her yerde haykırmaya devam edeceğiz!

İşçi sınıfının mücadelesine boykotlarla, işgallerle destek olan öğrencilerin meşru mücadelesine yönelik bu saldırı karşısında başta DİSK, KESK, TÜRK İŞ, TMMOB, TTB olmak üzere tüm emek ve meslek örgütlerini bu davayı sahiplenmeye çağırıyoruz.

Devrimci İşçi Partili Öğrenciler

Üniversite: Rahat bir geleceğin değil, zorlu koşulların kapısı

YGS-LYS tercih sonuçları açıklandı. Birçok kişi bu maratondan mutlu çıkarken bir o kadar kişi de sınavdan beklediğini alamadı. Kaçımızın emek sarf etmek istediğimiz meslekte öğrenim göreceğimiz meçhul, şüphesiz çok azımız. Bize tanınan eğitim olanakları eşit olmadığı gibi, sınavlarda gerçekleşen kopya skandalları da işin cabası. Devlet okullarında güya ücretsiz gördüğümüz eğitimin niteliğinin yetersiz oluşu bizleri özel kurumlara yönelmiş ve bu şekilde bir kazanım elde etmemizi gerektirmiştir. Okuluydu, yoluydu, dershanesiydi derken harcanan para neredeyse asgari ücrete denk gelmiş, bu durum işçi ve emekçi ailelerinin

çocuklarını nitelikli eğitimden mahrum bırakmış ve bizlerin yarının ucuz işçisi olmamıza yol açmıştır.

Üniversiteyi kazanamayan öğrenciler işsizlik sorunuyla karşı karşıya gelirken üniversiteyi kazanan öğrencileri ise barınma, beslenme, ulaşım gibi pek çok sorun beklemektedir. Devletin barınma ihtiyacını karşılamaması çoğu işçi ve emekçi ailelerinin çocuklarını cüzi miktarda paralara kalabilecekleri cemaat evlerine itmektedir. Kantin ve yemekhane fiyatlarının her yıl artıyor oluşu öğrencilerin yeterli miktarda beslenememesine neden olmaktadır. Bunların yanı sıra ulaşım ücretleri gittikçe artmakta ve öğrencileri maddi

yönden zor durumda bırakmaktadır. Tüm bunları karşılamak için öğrenciler, ucuz işçi olarak çalışmak zorunda bırakılmaktadır.

Günümüzde üniversiteler insanlık ve doğa için bilim üretmekten çok uzakken, patron ve sermaye ile bir o kadar yakındır. Geçtiğimiz aylarda yüzlerce işçinin ölümüne sebep olan Soma katliamında tanık olduğumuz gibi Soma Holding'in İTÜ Maden Fakültesi ile olan işbirliği üniversitelerin, patronların daha fazla kâr hırslı için bilim ürettiğini gözler önüne sermektedir.

Okuduğumuz üniversitelerden mezun olduktan sonra, yıllarca bize yapı-

lan nitelikli bir iş propagandasının gerçekçi olmayışı ile yüz yüze geliyoruz. Bizler ya diplomalı işsizler ordusuna katılıyoruz ya da çok düşük ücretlerde, taşeron sisteminin altında çalışmak zorunda bırakılıyoruz. Hatta bu durumun küçük bir denemesini üniversitelerde staj sömürsünde yaşıyoruz.

Aslında üniversite kapıları bize rahat bir yaşamın değil zorlu koşulların kapısını açmaktadır. Biz Devrimci İşçi Partili öğrenciler olarak bulunduğumuz her alanda bu koşulların değiştirilmesi için mücadele ediyoruz, edeceğiz! Mücadeleyi büyütme, bu adaletsiz düzeni yıkmak için geleceğin işçilerini de mücadeleye davet ediyoruz!

KESK kongresinin ardından

Grup çıkarları ekseninde sıkışan bir sendika

Kamu Emekçileri Sendikaları Konfederasyonu (KESK) geçtiğimiz Temmuz ayı başında 8. Olağan Genel Kurulunu gerçekleştirdi. Kongreyi anlamlandırabilmek açısından kongre süreci ile ilgili kapsamlı bir değerlendirme yapmak gerekiyor.

Sınıf sendikacılığından uzak ilkesiz tutumlar

KESK ve bağlı sendikalardaki genel kurullar sürecine bütünlüklü olarak bakıldığında Kürt hareketinin süreçlerin tamamına tek yanlı bir damga vurduğunu rahatlıkla söyleyebiliriz. Kürt hareketinin politik yönelimi dikkate alındığında önümüzdeki süreçte KESK'in sınıfsal politikalar üreten bir sendika olamayacağını açıklıkla belirtebiliriz. Ancak şu da bir gerçektir ki KESK'in sınıf sendikacılığından uzaklaşan bir pratik hatta yönelmesindeki en büyük rol Kürt hareketinin değildir. Hatta geçmiş pratikler göz önüne alındığında, Kürt hareketinin bu

konuda oldukça masum kaldığını bile söyleyebiliriz.

Misal son kongreler sürecinde DSD'nin takınmış olduğu tutum, başrollerde kimin olduğunun tespit edilmesi noktasında oldukça önemli ipuçları vermektedir. DSD grubu son kongreler sürecinde kendince "ilkel" bir karar alarak "koltuk pazarlıklarına" dâhil olmamayı tercih etti. Bu tutumunu da yaptığı açıklamalarla politik bir zemine oturtmaya çalıştı. Sendikanın geçmiş pratiklerini eleştiren bu açıklamaları dikkatlice inceleyince sanki DSD'nin geçmişte sendikanın karar organlarında hiç vazife almadığı izlenimine kapılabilirsiniz. Ancak şu bir gerçektir ki KESK'in bugün eleştirilen tüm zaafının en büyük müsebbibi DSD hareketidir. Sendikayı tabandan koparan ve sendikayı sınıf sendikası olmaktan çıkarıp protestocu bir muhalefet örgütüne çeviren politikalar büyük oranda DSD'nin eseridir.

Yurtsever emekçiler ve DSD'den sonra sendikada ki üçüncü büyük grup olan Emek

Hareketinin kongre sürecinde izlediği tutum da değerlendirmeye değer bir nitelik taşımaktadır. Tüm politik hattını "muhafiz görünümlü iktidar ortağı" olmaya endeksleyen Emek Hareketi yapılan hemen hemen hiçbir tartışmada net bir tutum belirlemedi. Kürt hareketinin tüzükle ilgili yapmayı planladığı düzenlemelere, karşı çıkıyor görünmüş; ancak bu dayatmacı tutuma karşı bir tepki örnek yerine eylemsizliği tercih etmiştir. Bir yandan HDK bileşenleri ile birlikte hareket etmiş, bir yandan da HDK'nın -esas olarak Yurtsever emekçilerin- sınıf sendikacılığından uzak kendi politik gündem ve uygulamalarını -hem de sendikanın temel yapılarıyla oynayarak- sendikaya dayatmalarına yönelik tutumlarını ürkekçe eleştirmiştir. Önümüzdeki süreçle ilgili Emek Hareketinin değerlendirmelerini şimdiden ön görebiliriz: işler kötü giderse "biz uyarıydık", işler iyi giderse de "bizim gayretlerimizle oldu" ifadeleri yapılacak değerlendirmelerin temel köşe taşları olacaktır. Sergilenen bu tutuma da politik literatürde "oportünizm" adı verilmektedir.

KESK'te koltuk alan çoğunluğu HDK bileşeni olan ya da HDK'nın himayesi ile yürütmeye dâhil olan diğer gruplar hakkında çokça söz söylemeye gerek yoktur. Devrimci Marksistlerin HDK-HDP'ye yönelik ön görüşleri açıktır. Bu ön görüşlerden hareketle bu grupların sendika içinde önemli politik roller üstlenemeyeceklerini şimdiden söyleyebiliriz. Kitlesel olarak

daha büyük güç olan Kürt politik hareketi, tıpkı HDP'de olduğu gibi sendikada da bu bileşenleri yutacak, bu grupları birer uydu haline çevirecektir.

KESK yürütmesine giremeyen ve kongrede muhalif bir tutum izleyen Kamu Emekçileri Cephesinin sergilediği politik hat da sınıf sendikacılığı perspektifinden uzaktır. Diğer politik gruplar kendi sınıf dışı siyasi gündemlerini sendikaya dayatırken politik bir söylemle perdelemektedir. KESK ise kendi siyasi gündemini dolambaçsız bir şekilde sendikaya yansıtmaktadır. Bu grup, kongre süreçleri boyunca sendikanın içinde bulunduğu açmazla ilgili bir perspektif çizmek ve çözüm noktasında harekete geçmek yerine, KESK'li tutsaklarla ilgili geçmişte yaşanan pratikler üzerinden Kürt siyasi hareketine yönelik eleştirilerle yetinmiştir.

Çözüm

Devrimci Marksistlerin daha öncede defalarca belirttiği gibi KESK'i ve KESK'e bağlı sendikaları içine düştüğü çıkmazdan kurtaracak olan, işyerlerinden yükselecek sınıf sendikacılığı pratiklerinin sendikanın bütününe hâkim hale gelmesidir. İçinden geçtiğimiz kongreler sürecinde izlenen pratiklere bakarak bu çözümün hâlâ uzak olduğu görülse de bundan başka bir çözüm yolunun olmadığı da somut bir gerçektir. KESK hâlâ bu ülkedeki kamu emekçilerinin yegâne sınıf örgütüdür ve her zaman sınıfsal bir çıkış için zemin vardır.

Bu bağlamda sınıf sendikacılığını kendisine ilke edinen tüm kamu emekçilerine büyük vazifeler düşmektedir. Sendikayı sınıfın politikasından kopmuş siyasi yapıların oyalanma alanı olarak bırakır, her kongre sonunda sadece politik eleştirilerle yetinir ve taban örgütlülüklerini kuramazsak havanda daha çok su döveriz. Sınıf sendikasını kendisine ilke edinen kamu emekçilerinin niceliksel olarak artması ve bu emekçilerin öncülüğünde oluşturulacak iş yeri merkezli taban örgütlülükleri kurmak... Bu görev önümüzdeki en yakıcı görevdir ve şu da bir gerçektir ki bu görev başarısızlığı takdirde KESK ilkesiz siyasetlerin elinde tarihe gömülecektir.

KESK'te yaşanan gerileme

Konfederasyonun adı	2012 Üye sayısı	2013 Üye sayısı
MEMUR – SEN	650.328	707.652
KAMU – SEN	418.991	444.935
KESK	240.304	237.180
BİRLESİK KAMU – İS	33.477	40.041

Kongre sürecini değerlendirmek açısından, bazı sayısal verilerden hareketle KESK ve bağlı sendikalardaki mevcut durumu ve sendikal işleyişi yakından etkileyen siyasal ortamı gözden geçirmek doğru olacaktır. Aşağıdaki tabloda, hem nicelik hem de iş yerlerinde görünürlük açısından öne çıkan beş konfederasyonun geçtiğimiz üç yıllık üye sayıları gösterilmiştir.

Sayılarla dikkat edildiğinde KESK dışındaki diğer konfederasyonların son üç yıl içinde nicelik olarak belirli bir yükseliş içerisinde olduğu görülmektedir. KESK ise yerinde saymıştır. Birçok politik çevre KESK'in niceliksel olarak yerinde saymasını, yapılan siyasi baskılar nedeniyle bir başarı olarak görme eğilimindedir. Ancak son üç yıl içinde çalışan kamu emekçisi sayısındaki artış dikkate alındığında KESK'in yerinde saymadığı, bilakis güç kaybettiği daha iyi görülecektir. 2012 yılında çalışan kamu emekçisi sayısı iki milyon iki yüz bin civarındayken, 2014 yılında bu sayı iki milyon üç yüz bin rakamını aşmıştır. Yani çalışan kamu

emekçisi sayısı artarken üye sayısının yerinde sayması bir başarı sayılmaz.

Dikkate alınması gereken diğer bir konu da mevcut siyasal ortamın KESK dışında görece muhalif sayılan diğer sendikalara yaramış olmasıdır. Özellikle son beş yıldır mevcut sermaye hükümetinin baskıcı politikaları karşısında toplumda bir kutuplaşma ortaya çıkmış ve bu kutuplaşma Gezi İsyanı ile tavan yapmıştır. Yine bu kutuplaşma, ortada duran pek çok kamu emekçisini de taraflaştırmıştır. Ancak maalesef KESK ve bağlı sendikalar bu siyasal ortamdan yararlanamamış, kamu emekçilerini kendi saflarına dâhil edebilme becerisini gösterememiştir.

Tüm bu veriler ışığında KESK'in niceliksel olarak güç kaybettiğini söylemek yanlış olmayacaktır. Ancak maalesef bu güç kaybettiği -diyalektik olarak- sadece niceliksel alanda kalmamış; iç işleyiş, demokratik merkezîyetçilik, mali şeffaflık, tabandan kopma vb. konularda yani niteliksel anlamda da gözlemlenmiştir.

... ve üye sendikalar

Gerileme doğal olarak KESK'e bağlı on bir sendika içinde geçerlidir. Aşağıda KESK'e bağlı sendikaların son üç yıllık üye sayıları gösterilmiştir.

Sayısal veriler dikkatle incelendiğinde konfederasyon düzeyinde yapılan değerlendirmelerin tek tek KESK'e bağlı sendikalar içinde geçerli olduğunu söyleyebiliriz. Birkaç sendika dışında

birçok sendikanın üye kaybettiğini, üye artışı olduğunu gördüğümüz sendikaların ise iş kolundaki toplam çalışan kamu emekçilerindeki artış dikkate alındığında gerçekte yerinde saydığını rahatlıkla söyleyebiliriz. Üstelik bu dönemde şimdiye kadar her zaman KESK'in yetkili olduğu Kültür-Sanat iş kolunda da yetki kaybedilmiştir.

SENDİKALAR	2012 Üye sayısı	2013 Üye sayısı	2014 Üye sayısı
EĞİTİM – SEN	125.316	124.380	129.259
SES	41.052	39.627	41.225
BES	21.555	20.259	19.473
TÜMBEL – SEN	30.043	31.099	28.824
HABER – SEN	3.943	3.799	3.200
KÜLTÜR SANAT – SEN	4.035	4.307	4.440
YAPI YOL – SEN	3.811	3.639	3.959
BTS	2.808	2.727	2.336
TARIMORKAM – SEN	3.165	3.055	3.292
ESM	3.988	3.659	2.981
DİVES	581	629	711

Trotsky devrimlerde yaşıyor!

1905 devriminde başkent Petrograd Sovyeti'nin başkanı, 1917 Ekim Devrimi'nin iki büyük önderlerinden biri, Komintern'in kurucu önderlerinden, Kızıl Ordu'nun kurucusu ve komutanı, Sovyet devletinin bürokratik yozlaşması karşısında eski kadrolar arasında neredeyse tek başına devrimci Marksist programın yılmaz savunucusu, Dördüncü Enternasyonal'in kurucusu,

Marksizme büyük teorik katkılarda bulunmuş teorisyen, az gelişmiş ülkelerde sürekli devrim, yozlaşmış işçi devletlerinde ise politik devrim programlarının mimarı, geçiş programı fikrini Marksizmde sistematik hale getiren önder Lev Davidoviç Trotskiy, bundan 74 yıl önce, 20 Ağustos 1940'ta Sovyet bürokrasisinin, onun önderi Stalin'in bir ajanı tarafından katledildi. Bugün

dünyanın hızla savaflara ve devrim ile karşı devrim kutupları arasında gelgitlere doğru yürüdüğü bir dönemde, Trotskiy'in mücadelesinin ve yapıtının tanınması her zamankinden daha yakıcı bir hale geliyor.

Trotskiy hayatının hiçbir döneminde işçi sınıfının yanında yer almaktan vazgeçmedi, Marksizm ve Leninizm'in yılmaz bir savunucusu oldu. Stalin ön-

derliğindeki bürokrasi, onu her zaman kendisi için bir tehlike olarak görmüştü. Trotskiy bürokrasi için gerçek bir tehlikeydi. Çünkü bürokrasiye karşı her koşulda işçi iktidarını savunmuştu. Onu sadece bürokrasi değil, sürgünde bulunduğu emperyalist ülkelerin egemen sınıfları da tehlike olarak görmüş, oradan oraya sürmüştü. Trotskiy karanlığın içinde parlayan kıvılcık bir yıldızdır! Devrimci Marksistler onun mücadele bayrağını gururla taşımaya dün olduğu gibi bugünde devam ediyorlar!

Bu yıl Trotskiy'i özeleştirir kapasitesini ortaya koyan bir episod ile, Ağustos Bloku'nun Rusya komünizminin tarihinde tuttuğu yere bakarak anmak istiyoruz. Lenin'den yaklaşık on yaş genç olan Trotskiy, Rus Sosyal Demokrat İşçi Partisi'nin (RSDİP) 1903'te toplanan İkinci Kongre'sinden itibaren Bolşeviklerden uzak durmuş, partinin birliği için çalışmıştır. Ama 1917'de Şubat devriminin ertesinde, Bolşeviklerin ve sadece Bolşeviklerin "bütün iktidar Sovyetlere!" şiarıyla kendi sürekli devrim perspektifinde olduğu gibi proletarya iktidarını savunduklarını görünce hiç tereddüt etmeden partiye katılmıştır. "Ağustos Bloku" bu katılımdan bir süre önce, 1912'de yaşanan bir olayla ilgilidir.

"Ağustos Bloku":

Devrimci Marksist, hatalarına nasıl yaklaşır?

Bolşevikler, Rus Sosyal Demokrat İşçi Partisi (RSDİP) içindeki öteki büyük hizip olan, burjuvazi ile ittifak yanlısı ve gevşek bir parti taraftarı Menşeviklerle on yıl boyunca mücadele ettikten sonra 1912'de bu hizipten koptular. Bu kopuş sırasında, hareketin bütün öteki unsurları bir bakıma Bolşeviklere karşı birleştiler. Partiyi birleştirme sloganıyla kendi aralarında 1912 Ağustos ayında toplanacak bir parti konferansı üzerinde anlaşmaları için bu ortak çabaya "Ağustos Bloku" adı verildi. RSDİP'in de üyesi olduğu İkinci Enternasyonal'in sorumluları, bu arada Rosa Luxemburg da Ağustos Bloku girişimini destekliyordu.

Lenin 1914 yılında 1912 Ağustos Bloku'nu şöyle tasvir eder:

"Mart 1912'de aşağıdakiler (...) bize hakaret etmek üzere birleştiler: Likidatörler, Bund, Letonlar, Polonyalılar, Trotskistler, Vperiyod'cular. Ne çok grup ve eğilim, diye düşünebilir insan!

Aralarında birlik sağlayarak Rusya'nın işçilerine iyi bir örnek oluşturmaları ne kadar kolay olurdu!

Ama likidatörlerin 'Ağustos' Konferansı'nı toplamak üzere adımlar atıldığında, hasımlarımızın uygun adım yürümeyi **beceremediği** ortaya çıktı. Hem Polonyalılar hem de Plehanov likidatörlerin 'Ağustos' Konferansı'na katılmayı reddetti. Neden? Çünkü parti üyeliği teriminin anlamı üzerinde bile anlaşmayı **beceremediler!**" ("RSDİP MK'nın Brüksel Konferansı'na Raporu")

Lenin diğer grupların da Blok'tan nasıl adım adım uzaklaştığını anlatarak devam ediyor. Ağustos Bloku, görünüşteki birlik izlenimine rağmen ölü doğmuştu. Nedenini ise 1940 yılında Trotskiy (*Marksizmi Savunurken*) anlatsın:

"1912 Ağustos bloğu denilen blok-tan söz ediyorum. Bu bloğa aktif olarak katıldım. Hattâ bir anlamda bu bloğu

ben kurdum. Politik olarak bütün temel sorunlarda Menşeviklerden ayrılıyordum. Aşırı-sol Bolşeviklerden, Vperiyodistlerden de ayrılıyordum. Genel politik eğilim bakımından Bolşeviklere çok daha yakındım. Ancak Leninist 'rejim'e karşıydım, çünkü, devrimci amacı gerçekleştirmek için sıkı biçimde kaynaşmış merkezi bir partinin vazgeçilmez olduğunu henüz anlamamıştım. (...)

Ağustos bloğu içinde likidatörlerin kendi hizipleri vardı. Vperiyodistler de hizip benzeri bir şeye sahiptiler. Tecrit durumundaydım. Ortak düşüncelere sahip kişiler olsa da hizip yoktu. Dokümanların çoğu benim tarafımdan yazılıyordu ve ilke farklılıklarını atlamak suretiyle bunlar 'somut poliitik sorunlar' üzerine bir ittifak görüntüsü yaratmayı amaçlıyordu. Geçmiş hakkında tek bir sözcük yoktu! Lenin Ağustos bloğunu amansız bir eleştiriye tabi tuttu ve en ağır darbeleri yemek bana nasip oldu.

Lenin politik olarak ne Menşevikleri ne de Vperiyodistleri onaylamadığımı göz önünde tutarak, izlediğim politikanın maceracılık olduğunu ortaya koydu. Bu ağır bir eleştiriydi ama doğrudu. (...)

Her ne kadar sürekli devrim anlayışı kuşkusuz doğru perspektifi göstermişse de, bu dönemde kendimi özellikle örgütsel alanda bir küçük burjuva devrimcinin özelliklerinden kurtaramamıştım. Menşevizm'e karşı uzlaşmacılık, Leninist merkezîyetçiliğe karşı kuşkucu tavır hastalığını taşıyordum."

İşte size devrimci tavır! Devrimci hatalardan öğrenen insandır! Bunlar kendi hataları olsa bile! Bu yüzdendir ki, Trotskiy 1917'de Leninist merkezîyetçiliğin önemini kavrayıp Bolşeviklere katıldıktan sonra Lenin onun için "o andan sonra Trotskiy'den daha iyi bir Bolşevik olmamıştır" demiştir!